

စိုးမိုး စာပေ

ဆုဏေးနှယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ပျံသန်းထွက်ခွာ ထိုမာယာ

Ln

အခန်း(၁)

ယိမ်းနဲ့နဲ့မိုသည် နာရီလေးကို ကြည့်ကာကြည့်ကာ
မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်နှင့် ခပ်မြန်မြန်အလှပြင်နေသည်။

အမှန်တော့ ယိမ်းကမိတ်ကပ်ကြိုက်သူမဟုတ်ပါ။ ဘယ်လောက်(Brand)မြင့်တဲ့ အသားအရေထိန်းသိမ်းတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် သူမမျက်နှာပေါ်တင်ရတာကို မနှစ်သက်။ တစ်ခုခုလိမ်းရတာ ကို ပင် မျက်နှာပေါ်ရှုပ်တယ်ထင်တဲ့သူပင်။

အခုကတော့ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတော့ ခါတိုင်းလို မျက်နှာပြောင်ဖြင့် သွားလို့ကမဖြစ်။

ယိမ်းက အခုအချိန်ထိ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးကိုပဲ ကြိုပ်နှစ်သက်ဆဲ ဖြစ်သည် ခပ်တုံးတုံးအပျိုမဟုတ် ထင်လိုက် ထင်ချင်စရာ။ ယိမ်း မျက်နှာအသားအရေမှာ ကံအားလျော်စွာ ကလေးငယ်တစ်ဦးလို နုနယ်ချောမွတ်နေသည်။ နေကလေး နည်းနည်းပူပြီဆိုတာနှင့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်က နှင်းဆီသွေးရောင် လွှမ်းလာသည်။

ယိမ်းတို့အဘွားဘက်က ရှမ်းစပ်မို့ ယိမ်းမျက်နှာနုနုက ပန်းသွေးရောင် ခပ်လွှမ်းလွှမ်းဖြစ် သည်။ အမေက အသားနည်းနည်း ညှိတဲ့ အလာသူပါ။ အမေက သူ့အဖေ(ယိမ်းတို့အဖိုး)နှင့် တူတာတဲ့။

ယိမ်းကျတော့ အရပ်မြင့်ပြီး အသားကလာဖြူနေတော့ အချောစာရင်းဝင် အလိုလိုဖြစ် ရသည်။ မောင်လေး သိမ်းဝဏ္ဏကျတော့ အရပ်သိပ်မမြင့်တဲ့အပြင် အသားက ခပ်ညိုညိုဖြစ်နေ သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်က ရုပ်ချင်းမဆင်။

အမေက မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ယိမ်းကို

ချောချောလှလှလေးဖြစ်အောင်မွေးပြီး ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ ဝဏ္ဏကိုတော့
ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ယောက်ျားပီသခန့်ညားရုံးလေး မွေးပေးခဲ့တာ။

အညာသားရုပ်လေး ပေါက်ချင်တဲ့ ဝဏ္ဏက အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားမှာ
အလွန်တော်ပြီး ယခုတော့ စင်ကာပူကိုပင် ရောက်နေပြီ။

အိမ်မှာ အမေရယ် သူမရယ်ပဲ ကျန်ခဲ့သည်။

ယိမ်းသည် မှန်တင်ခုံမှာထိုင်ကာ မျက်နှာလေးကို (Foun dation)
လိမ်းပြီးနောက် မျက်ခုံးကို ခပ်မြန်မြန်ဖော်သည်။

ယိမ်းမျက်ခုံးလေးမှာ ထူထူတန်းတန်းလေး လှပြီးသားပါ။
မျက်ခုံးပြီးတော့ မျက်လုံး။

အိုင်လိုင်နာကို အရင်ကွပ်လိုက်သည်။

ပြင်နေကြမဟုတ်တော့ အနည်းငယ်နှေးကွေးနေရ၏ ။

ပြီးလျှင် မက်ကာရာ ပန်းနုရောင်လေးခြယ်သည်။ အရောင်လင်းအောင်
ငွေရောင်လေး လည်း မျက်ခွံနားတစ်ဝိုက် လိမ်းခြယ်ရ၏ ။

နှုတ်ခမ်းထူအာအာ ခပ်ဖူးဖူးလေးကို ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းနီအရည် (Lip
Gloss) လေးတင်ပြီးလျှင် သူမရဲ့ မျက်နှာပြင်ချယ်သမှုက ပြီးစီးပါပြီ။

အဲ...ဆံပင် ဆံပင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့။

ဝတ်မှာက ပိုးဝမ်းဆက်ရိုးရိုးလေးဆိုတော့ ဆံပင်ကို
ဖားလျားချထားလို့မဖြစ်။

နောက်တွဲလေးအမြန်ထုံးကာ ဖန်စီထဆံထိုးလေးမှာ ထိုးလိုက်၏ ။ ပြီးမှ

ဆံထိုးကို သိပ်မကြိုက်သဖြင့် ပြန်ဖြုတ်သည်။

အဝတ်အစားအရင်လဲလိုက်တာ ကောင်းမည်။

အကျ...က ယိမ်းအကြိုက် ပိုးပန်းရောင်လေးတွေလည်း ပါပြီးသား။

ယိမ်းကိုယ်တိုင် ဘော်ကြယ်ပြားလေးတွေ၊ ကျောက်ပန်းရောင်လေးတွေနှင့် အလှဆင်ထားတာ။

ကိုယ့်အကျ...ကိုယ် အလှဆင်ထားတာမို့ အကျ...လေးက

ကြွရွလှပနေပါသည်။ ထမီပုံအတိုင်း ချုပ်ထားတဲ့ စကဒ်ထမီမှာလည်း အလားတူ နှင်းဆီပွင့်လေးတွေ ဘော်ကြယ်ပြားလေးတွေ ကျောက်ပွင့်လေးတွေနှင့် အလှဆင် ထားပါသည်။

ပန်းပုရုပ်လေးလို ကိုယ်လုံးလေးက အနေတော်လှပချပ်ရပ်တဲ့ ယိမ်းမှာ ထိုဝတ်စုံကြောင့် လှချင်တိုင်းလှ နေပါတော့သည်။

ပန်းနုရောင်ကြောင့်လည်း ပိုထင်းနေတယ်ထင်မိတာပဲ။ ပန်းရောင်ဟာ ယိမ်း ခရေဇီအဖြစ်ဆုံးကာလာ။ ဒီအရောင်လေးမှာ နူးညံ့မှုတွေ၊ သိမ်မွေ့မှုတွေ၊ ဆွတ်ပျံ့မှုတွေ ပါဝင်နေသည်ဟုထင်သည်။

ပန်းရောင်ဝတ်လိုက်တဲ့အခါ ပို၍ မိန်းမဆန်းပြီး ယိမ်း မျက်နှာလေး ပိုအရောင်ဟတ် တယ်လို့ ယူဆမိတာပါပဲ။

ဘီရိုကို ဖွင့်လိုက်ရင် ပန်းနုရောင်အဝတ်အထည်တွေက အများဆုံးဖြစ်နေလို့ မေမေကတောင် ပြောရသည်။

** ယိမ်းရယ် သမီးမှာလဲ ပန်းရောင်ချည်းပဲ ဖြစ်နေပါလား၊ တခြားအရောင်လေးဘာလေး ပြောင်းဝယ် စမ်းပါဦးတော့ **

“မသိပါဘူး မေမေရယ် ယိမ်းဝယ်တိုင်း ပန်းရောင်ချည်းပဲ ဖြစ်နေတာ၊ ဒါပဲ မျက်စိတွေတာကိုး”

ပြုံးစိစိလေး ဆင်ခြေပေးမိသည်။

အခုလည်း အပြင်ထွက်လိုက်တာနဲ့ မေမေပြောတော့မှာပဲ။

ဒီအရောင်ပဲ ဝတ်ပြန်ပြီလားဆိုပြီး။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ ယိမ်းက ကြိုက်မိတာကိုး။

ရေမွှေးဆွတ်ပြီးလျှင် အပြီးသတ် မှန်ထဲပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အချိန်ကလည်း ညနေလေးနာရီနား နီးနေပြီ။

မင်္ဂလာဆောင်က ညနေလေးနာရီက ခြောက်နာရီ။

ယိမ်းသူငယ်ချင်း ငှက်ကိုယ်တိုင် လာဖိတ်သွားတာမို့ ဒီမနက်မှ

နှင်းဆီနက်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး လိုက်ခဲ့ဖို့ အကူအညီတောင်းရတာ ။

နှင်းဆီနက်ကတော့ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အနက်ရောင်တွေပဲ

အဝတ်များသည်။ အခုလည်း မင်္ဂလာပွဲ ပါဆိုမှ အနက်ကြီးပဲ ဝတ်လာဦးမလားမသိ။

နှင်းဆီနက်ဆီမှာ အဝတ်အစားတိုင်းလိုလိုက အနက်ရောင်တွေသာ

ဖြစ်နေတတ်တာ ယိမ်းသိသည်။

သူ့ဘီရိုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရင် အနက်ကလွဲပြီး ဝတ်စရာမရှိ သလောက်ကို

ရှားပါးတာ ယိမ်း တွေ့ဖူးသည်။

နက်ရယ် နင်ကလည်း အနက်တွေချည်းပဲ

“ငါအရမ်းကြိုက်တာ”

“မကောင်းပါဘူး”

“နက်ကတော့ အစွဲအလမ်း မရှိပါဘူး”

“အင်းလေ လှတာကတော့ လှပါတယ်၊ လှတာထက်ကို

တည်ငြိမ်ရှင်းလင်းပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်”

“အဲဒါများ ပြီးရောပေါ့”

“ပိန်ပြီးတော့ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေးလည်း ဖြစ်သွားတယ်၊ ဘယ်အရောင်မှ သူ့လောက် စမတ်မဖြစ်ဘူး”

“ဪ... ဒါဖြင့် ဘာလိုသေးလို့လဲ”

“ဒါပေမယ့် ယိမ်းကကြောက်တာ”

“အမယ်လေးဟယ်”

“ယိမ်းဆို တစ်ခါမှ မဝတ်ဘူး၊ ယိမ်းဆီမှာ တီရှပ်လေး တစ်ထည်တောင်မရှိဘူး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ယိမ်းနဲ့နို့မို့ ပြောနေပုံမှာ ကြိုက်နှစ်သက်ပါလျက်နှင့် အစွဲအလမ်းကြီးပြီး အယူသီးနေတဲ့သဘော သက်ရောက်သဖြင့် နှင်းဆီးနက် အသည်းတယား ရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ့ဆီက တစ်ထည်ယူဝတ်ကြည့်လိုက်”

“ဟင့်အင်း”

ယိမ်းက ခေါင်းရမ်းသည်။

မဝတ်ရဲပါ။ အောက်တယ်ပဲပြောပြော၊ ဂေါက်တယ်ပဲဆိုဆို ထိုအရောင်အပေါ်မှာ စိတ်က မသိုးမသန့် ရှိလှသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ကြိမ်ဝတ်ဖူးခဲ့စဉ်မှာ ကံဆိုးမှုတွေ၊ အဆင်မပြေမှုတွေ၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ မယုံလို့ နောက်တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မက စမ်းသပ်တော့လည်း ယိမ်းအတွက် လုံးဝလပ်ကီးမရှိတာ တွေ့ရှိလက်ခံလာရသည်။

အနက်ရောင်မှောင်မှောင်သည် အလင်းမရှိသောအရောင်။

လူတွေတော်တော်များများဟာ အမှောင်ကို ကြောက်ကြတာပဲ။ အမှောင်ဆိုတာက မကောင်းမှုတွေကို ဖိတ်ခေါ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာမရှိပါ။ သူ့မှာ ရောင်ပြန်ဟပ်တယ်ဆိုတာလည်းမရှိ။

ရှိသမျှသော အရောင်တို့ အစွန်းအထင်းတို့ကို

သူဟာစုပ်ယူသွားနိုင်သည်။ အစွန်းအထင်း မကောင်းတာမှန်သမျှ သူက လက်ခံနိုင်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူက ဖိတ်ခေါ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ယိမ်းက အန်လက်ကီးဟု သတ်မှတ်သည်။

“နင်ကလည်းယိမ်းရယ် အဘွားကြီးကျနေတာပဲ၊

ဒီခေတ်လူငယ်တွေကြားမှာ ခေတ်အစားဆုံး၊ လူကြိုက်အများဆုံး နံပါတ်ဝမ်းကာလာပါဟယ်၊ လျော့မတွက်ပါနဲ့၊ နင့်အသားဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေးနဲ့ဆို ပိုတောင်လိုက်ဦးမယ်၊ ဝတ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ နင်ကြိုက်သွားစေရမယ်”

အစကတည်းက မလှဘူးထင်လို့မှ မဟုတ်တာ၊ လှမှန်းလိုက်မှန်းသိပါရဲ့။

ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း လူကြိုက်များတဲ့ အရောင်မှန်းလည်း သဘောပေါက်လက်ခံပါရဲ့။ သူ့ရဲ့ အံ့မခန်းစွမ်းအားတွေကိုလည်း သဘောကျပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့ မဝတ်ရဲတာ။ ယိမ်းကိုယ်တိုင်က စိုးရွံ့မိတာပါ။

“ဟင့်အင်း...ငါကြိုက်တာက ပန်းရောင်ပဲ၊ ငါနဲ့လည်း

လိုက်တယ်လို့ထင်တာပဲ”

“နင့်အရောင်ကြီးက တုံးပါတယ် ယိမ်းရယ်၊ ကလေးတွေပဲ

သဘောကျတာ၊ ဒါကြောင့် နင်လည်း ကလေးဆန်နေတာ၊ ကြည့်ပါလား ခုလည်း သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနဲ့ ဘာရုပ်လေးမှန်းကို မသိဘူး” နှင်းဆီနက်က သူမကို ချစ်စနိုးနှင့် ပါးကို ဖွဖွဆွဲလိမ်ခဲ့သည်။

အိမ်နေရင်းဆို တစ်ခါတလေ သနက်ခါးပါးကွက်နှင့်အေးမြမြလေး
စာဖက်နေရတာ ကို ယိမ်းက မက်မောမိ တာကိုး။

နှင်းဆီနက်က ယိမ်းကိုချစ်သည်။
ယိမ်းဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်မြောက်နိုင်အောင် သူ့အမြဲကူညီသည်။

သေးသေးဖွဲဖွဲဆန္ဒလေးတွေကအစ ကြီးကြီးမားမား ဘဝနဲ့ချီတဲ့
လိုအင်ဆန္ဒအထိ လိုက်ပါကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့သူ လည်း ဖြစ်ပါသည်။

နှင်းဆီနက်ဆိုသော အမည်ဆန်းဆန်းနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည်
ယိမ်းအတွက် သာမန်သူငယ်ချင်း မဟုတ်။
သာမန်မိတ်ဆွေလည်းအပေါင်းအဖော်လည်း မဟုတ်။ ညီအစ်မလို၊
ကိုယ့်ဆရာမတစ်ယောက်လို လေးစား ခင်မင် အားကိုးရသူပါ။

အခုဆိုရင် ယိမ်းဟာ အိမ်မှာ လူကြီးလုပ်နေရပေမဲ့ နှင်းဆီနက်ကို
ဘာမဆို တိုင်ပင်နှိုးနှောရသေးတာ။ သူ့ဆီမှာက အမြဲလိုလို အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ
ရှိတတ်သည်။ သူ့ခေါင်းက စေ့စေ့စပ်စပ်လည်း တွေးတောတတ်သည်။
အကွက်ကျကျလည်း ဖန်တီးတတ်သည်။

ယိမ်းအပေါ်လည်း စေနတာထားသည်။ အကယ်၍ ယိမ်းမှာ
ညီအစ်မရင်းရှိခဲ့လျှင်တောင် နှင်းဆီနက်လောက် ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းဖို့
မသေချာပေ။

နှင်းဆီနက်ကို ယိမ်းဖက် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ကိုးစားသည်။

ယိမ်းအတွက် အကောင်းဆုံးအဖော်အဖြစ်လည်း သတ်မှတ်မိ၏ ။
အမေကလည်းယိမ်းကို နှင်းဆီနက်ပါရင် ဘယ်သွားသွား စိတ်ချလက်ချရှိသည်။

နှင်းဆီနက်က အရာရာ ကျွမ်းဝင်နို့စပ်သော ဆရာမကြီးဆိုတာ
မေမေလည်း သိတာပဲလေ။ ယိမ်းလို ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ ပုံမျိုးမဟုတ်။

ယိမ်းသာမဟုတ်ပါဘူးလေ မေမေပင် နှင်းဆီနက်ကို သမီးရင်းချာလို အားထားချစ်ခင်ပါသေးသည်။

အားကိုးအားထားပြုစရာ အခြေအနေမျိုးလည်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

နက်ဟာ ယိမ်းတို့အတွက်မူ အရာရာဖန်တီးပေးနိုင်သော နတ်သမီးလေးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ယိမ်းနွဲ့နွဲ့မိုသည် မင်္ဂလာဆောင်သွားရန် အသင့်ဖြစ်သွားပြီးမို့ မွေးမြူကျော့ရှင်းသပ်ရပ်စွာ နွဲ့နွဲ့ကလေး အခန်းပြင်ထွက်လာသည်။

သူမပုံစံလေးက မဟာဆန်ပြီး နွဲ့နှောင်းသည်မို့ အားလုံးက ဝိုင်းပြောကြတာပဲ။

ခြေလှမ်းပုံ၊ လက်ကလေးလွှဲပုံ၊ ကိုယ်နေဟန်ထားလေးပြေပြစ်သိမ်မွေ့ပုံကပင် အခြား သူသူငါငါ မိန်းကလေးတို့နှင့် မတူဘဲ တမူထူးခြား ထင်ရှားနေတာပါပဲ။

အယောက်နှစ်ဆယ် ရင်ဘောင်တန်းပြီး တန်းစီလျှောက်လာရင်လည်း သူမရဲ့ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ဟန်ပန်အမူအရာလေးက အားလုံးကြားထဲ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေဦးမှာပဲဖြစ်သည်။

ထူးခြားသော အဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့် ဆွဲဆောင်ညှို့ယူနိုင်သော ဟန်ပန်လေးရှိနေခြင်းဟာ ဘာကြောင့်ပါဟု ပြောရခက်လှပါသည်။

မေမေက ဧည့်ခန်းဆီ လျှောက်လာသော သူ့သမီးရဲ့ရှင်းရှင်းကျော့ကျော့ အဆင့်မြင့်သော စတိုင်လ်လေးကို အရင်ဦးဆုံး ငေးမောသွားပါသည်။

ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သမီးလေးအတွက် ဂုဏ်ယူကျေနပ်မဆုံးသော ပီတိမျက်လုံးတွေနှင့် ချစ်စနိုးကြည့်ရှု လိုက်တာ။

“မေမေ ယိမ်းလှရဲ့လား၊ အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

“လှလိုက်တာမှ စက်စက်ယိုပဲ၊ ပွဲတက်တက်ဝတ်စုံ ဖက်ရှင်ပွဲများ
လျှောက်လိုက်ရရင် ငါ့သမီးလေး ဆုချိတ်မှာကျိန်းသေပါပဲတော်”

“ဟင်း...မေကလည်းနော် ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေပြီ၊
နက်နက်လာရင် မေမေကြည့်လိုက်ဦး၊ သူကမှ အင်နေရှင်နယ် စတိုင်မျိုး၊
ဟောလိဝုဒ် ရောက်သွားသလားထင်ရတာ ”

“လှတာက လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဲမဲမှောင်မှောင် ဖက်ရှင်တွေ
မေမေတော့ မျက်စိမတွေ့ပါဘူးလေ၊ ငါ့သမီးလေးကမှ ကြည့်လိုက်ရင်
ကျက်သရေရှိရှိလေး အမြင်အေးသွားတာ”

မေမေ ဒီလိုချီးမွမ်းတော့လည်း ယိမ်းမျက်နှာလေးက
နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ပြီးနှင့် ရှုန်းတောက်နေရပါသည်။

နှင်းဆီနက်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်ချင်တာတော့ မဟုတ်ပါ။

ဖက်ရှင်တွေ၊ စတိုင်လ်တွေနှင့် ပတ်သက်ရင် တကယ်တမ်းယှဉ်လည်း
မယှဉ်နိုင်ပါ။

နက်ဆံပင်ဆိုလည်း တစ်လတစ်ခါလောက် ပုံပြောင်း၊
အရောင်ပြောင်းနေတာ။ အဝတ်အစားနဲ့ ဖိနပ်၊ ခါးပတ်၊
အသုံးအဆောင်တွေဆိုရင်လည်း သူမဒက်ဒီက စင်ကာပူကနေ ပို့ပို့ပေးနေတာ။

ဝတ်လိုက်ရင် တစ်နေ့တစ်စုံ ထပ်တောင်မထပ်။ တစ်ခါဝတ်လာလို့
လှလိုက်တာ ငေးမိရင် နောက်တစ် ကြိမ် အဲဒီ ဝတ်စုံပြန်မြင်ရဖို့ စောင့်မျှော်မနေနဲ့။
တွေ့ကိုမတွေ့တော့တာ။ အပြင်မှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုတာကို နီးနီးစပ်စပ် မနေဘူး၊
မတွေ့ဘူးပေမဲ့ နှင်းဆီနက်ဟာ သူမအတွက် စူပါမင်းသမီးလိုပဲ
ငေးမောအားကျစရာတွေ ပြည့်နှက်နေပါသည်။

ယိမ်းက ဖိနပ်ပေါ်က လေဒီရှူး ပန်းရောင်အရင့်လေး
ကိုချစီးမည်ပြင်ပြီးမှ ဝရန်တာဖက် အရင် တစ်ချက်ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

“လာပြီလား သမီး၊ ဒီနေ့ နက်နက်နောက်ကျနေပါလား”

“နာရီဝက်ဆို ရောက်ပြီလို့ သူဖုန်းဆက်ထားတာပဲ”

နက်က အချိန်တိကျပါသည်။

သူပြောတဲ့ နာရီဝက်အတိလောက်မှာပဲ လမ်းထဲသို့ အက်စီးလီမိတက်
အဖြူရောင်သန့်သန့်လေးက ဖြည်းညှင်းစွာ ဝင်လာသည်။

လမ်းမှာ တခြားကားတွေရှောင်နေရလို့သာ နက်က
ဖြည်းဖြည်းမောင်းတာ။

ပြည်လမ်းကပေါ် ကားရှင်းရှင်းသာဆိုရင်
သူမောင်းပုံခပ်ကြမ်းကြမ်းကြောင့် ဘေးမှာထိုင်စီးရတဲ့ ယိမ်းမှာ
အမြဲရင်ဘက်ဖိနေရတာ ။

“နက်လာပြီ မေမေ”

“အေး...အေး ကောင်းကောင်းသွားနော်၊ ကားလည်း ဂရုစိုက်မောင်းဖို့
နက်နက်ကို သတိပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ တာတာနော်”

ယိမ်းက မေမေ့ကို တာတာလုပ်ပြီး တံခါးဖွင့်ကာ
လှေကားမှဆင်းခဲ့သည်။ နက်ရဲ့ကားက တိုက်အောက် ခြေမှာ နေရာမရတော့
ဟိုဖက်က မလှမ်းမကမ်း သွားရပ်ထားရသည်။

နှင်းဆီနက်က ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဝရန်တာက မေမေ့ထံ
လက်ပြနုတ်ဆက်ပါသည်။

ကားနံဘေးသို့ သူဆင်းရပ်လျှင် နံဘေးနားကလူတွေအားလုံး
ဝိုင်းငေးကုန်၏။

မင်းပဲရောရှိမလား။

ဥရောပဒရက်စ်ဆန်ဆန် ဂါဝန်အရှည် အနက်ရောင်ဟာ
သူ့အသားဖြူဖြူလေးမှာ ကောက်ကြောင်းနှင့် ကွက်တိ။

ဂါဝန်အနောက်ဖက် ခြေသလုံးလောက်မှာ နှင်းဆီပွင့်နက်နက်ကြီးက
သူမထံပါး တခတယ ဒရွတ်တိုက် လိုက်ပါ သွားဟန်မျိုး ငေးချင်စရာကောင်းနေ၏။

“နောက်ကျနေပြီ နက်ရဲ့၊ ဘာလို့ ကားပေါ်ကဆင်းတာလဲ၊ နင့်ဂါဝန်ကြီး
ပုတ်တိုက်နဲ့ဥစ္စာ”

“ဒက်ဒီပို့ပေးထားတာလေ၊ မိုက်ရဲ့လား”

“မိုက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ နင်သွားမှာက မင်္ဂလာဆောင်လေ”

“မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မဝတ်ရဘူးလား”

“အေးပါ၊ ဝတ် ဝတ်”

“နင်ကတော့ ပိုးထည်လေးနဲ့ ရှင်းရှင်းပဲ၊ နန်းတွင်းသူလေး
ကျနေတာပဲဟယ်၊ ချစ်စရာလေး”

“ကဲ မောင်း မောင်း ငါ့ဖက်လှည့်ကြည့်မနေနဲ့”

နှင်းဆီနက်က ရယ်သံလေးနှင့် ကားစက်ကို ပြန်နှိုးလိုက်ပါ၏။
ဆံပင်ရေစိုကောက် ကော်ဖီရောင်လေးနှင့် နက်နက်ဟန်ပန်က
အဆင့်မြင့်မြင့်ကြည့်ကောင်းနေသည်။

သူ့ရဲ့မျက်နှာပေါက်က အနည်းငယ် အနောက်တိုင်းဆန်သည်။
ပါးရိုးကြီးကြီးနှင့် မျက်လုံးက ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ပြီး သူစိုက်ကြည့်လိုက်လျှင်

ကျောချမ်းရင်ဖိုစရာကောင်းသည်ဟု ယိမ်းထင်သည်။

သူက နှင်းဆီတစ်ပွင့် ဆွဲအားပြင်းပြင်းနှင့် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းနေတာ။
သူ့ရဲ့အလှအပက လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းမှုဆန်သည်။

ကိုယ်လုံးလေးကလည်း မယ်ဝင်ပြိုင်လျှင် ရလောက်အောင်
အချိုးအဆက် ကျနသည်။

ကောက်ကြောင်းလေးက ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်တို့နှင့် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်
ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။

ကားမောင်းတဲ့အခါ ကုပ်ချီချီပုံမဟုတ်ဘဲ
ခါးကလေးမတ်ရင်ကလေးမော့ကာ တစ်မျိုးစတိုင်လ်ကျပါသည်။ နက်
ကားမောင်းဟန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ကြည့်ကောင်းလှသည်။

“ငါကို ဘာလို့ကြည့်နေတာလဲ ယိမ်း”

“နင့်ပုံက ဂရမ်မီဆုတက်ယုမယ့်၊ ဖြစ်နေလို့

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း” နက်ကတဘောကျ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“ငါက (Europe) စတိုင်လ်ပဲ သဘောကျတာ”

နှင်းဆီနက်က ပြင်သစ်၊ အီတလီတို့ဆီက ခေတ်စားနေတဲ့
ဖက်ရှင်တွေကိုမှ မှီငြမ်းဝတ်ဆင်တတ်၏ ။

ဒါကြောင့် သူ့ပုံက တမူကွဲထွက်နေသလို ဖြစ်နေတာ။

အခုလည်း ရေစို ဆံပင်ကောက်နှင့် မျက်မှန်နက်နှင့်
ဝတ်ထားတဲ့ဂါဝန်ဟာ ဘယ်လိုမှ မြန်မာမဆန်ပေ။

ယိမ်းက ပိုးထည်လေးတွေ၊ ချိတ်ဆင်လေးတွေ ဝတ်တတ်တော့ သူနှင့်
ဒီဇိုင်းခြင်း အမြဲခြားနားနေရသည်။

လူတွေက နက်နင်းယိမ်းတို့ သူငယ်ချင်းအတွဲကို အလွယ်တကူ
မှတ်မိနေတတ်သည်။

ယိမ်းက အီကိုနောက်ဆုံးနှစ်ကစပြီး နှင်းဆီနက်နှင့်
ခင်မင်လက်တွဲလာခဲ့တာ အခုဆိုရင် သုံးနှစ်ကျော်ပြီ။ ဒီအတောအတွင်း
ယိမ်းတို့ဘဝအခြေအနေမှာလည်း အတော်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါသည်။

ယိမ်းက ပင့်သက်ငွေ့လေး ခိုးရှိုက်မိသည်။

ထို့နောက် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရာ ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ကားက
ရောက်လာခဲ့သည်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကားရပ်ရာနေရာမှာ ကားကိုရပ်ပြီးနောက်
နှင်းဆီနက်နှင့် ယိမ်းနဲ့နဲ့မို့တို့ နှစ်ဦးသား ခန်းမရှိရာ ပေါ်တီကိုအောက်ဖက်
လျှောက်လာသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာ တစ်မျိုးစီ တစ်ပုံစံစီ ကွဲပြားသော်လည်း
နှစ်ဦးစလုံးမှာ ငေးမောယူရလောက်အောင် ရပ်ရည်အလှထူများကို
ပိုင်ဆိုင်ကြပါသည်။

လူကုံထံတို့ မင်္ဂလာပွဲမို့ ကားကောင်းကားသန့်တွေက စီရရီ။ ကားပေါ်က
ဆင်းသူအချင်းချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦးလည်း လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ သ

သူတို့လက်ထဲပါလာတာက လက်ဖွဲ့ဗူး ခပ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေ။

လေးလေးပင်ပင်လည်း မဟုတ်၍ စတိုင်လ်မပျက် ကိုင်လာခဲ့ကြသည်။

လက်ဖွဲ့လက်ခံတဲ့ စားပွဲနှစ်လုံးဆက်ဟာ အပြင်မှာ ခင်းကျင်းထားသည်။

ဟိုတယ်ခန်းမထဲ မဝင်ခင်မှာပင် လက်ဖွဲ့ထုပ်ကို အပြင်မှာ
သီးသန့်ထားခဲ့ရမည့်သဘောပါ။

ယိမ်းက သူမနှင့်ခင်သော ငှါရဲ့ညီမဝမ်းကွဲလေးကို
လှမ်းပြီးပြလိုက်ပါသည်။

“ဟာ...မမယိမ်းလာပြီ၊ အတော်ပဲ”

ကောင်ကလေးက လက်ဖွဲ့လက်ခံရင်း ကမန်းကတန်း ထရပ်ကာ
ယိမ်းလက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်၏။

“သူဇာတစ်ယောက်တည်း မမယိန်းရဲ့၊ ခဏလောက်အဖော်နေပေးနော်၊
ခဏလေးပါ၊ ပြီးမှဝင်ပေါ့”

သူဇာ အတင်းပူဆာသဖြင့် ယိမ်းငြင်းရခက်သွားသည်။ နှင်းဆီနက်ဖက်
အားနာစွာ လှည့်ကြည့်မိသည်။

တကယ်တော့ ငှါနှင့် နက် ယိမ်းမှတစ်ဆင့် ခင်မင်သိကျွမ်းတာမို့
သိပ်အရင်းနှီးကြီး မဟုတ်လှ။ ယိမ်း ဒီပွဲတက်ချင်တယ်ဆိုလို့သာ နက်က
လိုက်လျောခဲ့တာပါ။

အခုမှနက်ကိုပါ ဒီမှာနေခိုင်းဖို့မလွယ်။

ခန်းမထဲဝင်သွားနှင့်ဖို့ကြတော့လည်း နက်တစ်ယောက်တည်း
ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေမှာပေါ့။

“မမနက် ပလိစ်နော်”

သူဇာက လက်ဖွဲ့စားပွဲမှာ အဖော်နှင့်သာ ထိုင်ချင်သည်။ ဟိုဖက်က
မိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာ သလိုသားဖက်က ဆွေမျိုးသားချင်းထဲကမို့ သူဇာနှင့် သိပ်မခင်။
သတို့သမီးက မိန်းကလေးနည်းတော့ သူဇာပဲ တာဝန်ကျတာလေ။

သူဇာက ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးရှင်းပြရင်း ယိမ်းလက်ကိုဆွဲထား၏။

“ရတယ်၊ တို့ဘာသာဝင်နှင့်မယ်၊ အားမနာပါနဲ့”

နှင်းဆီနက်က ဘယ်နေရာမဆို
တစ်ယောက်တည်းသွားလာဝင်ထွက်နေကျမို့ ဘာမှအခက်အခဲမရှိပါ။

သူမက နိုင်ငံရပ်ခြားကိုပင် တစ်ဦးတည်း လေယာဉ်ကြီးစီးပြီး သွားရဲသူပါ။ မင်္ဂလာဆောင်လောက်တော့ အပျော့ပေါ့။

နက်ဟန်ပန်လေးမှာ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေသည်။

“ဒါဆို ယိမ်း ဒီမှာခဏနေပေးလိုက်မယ်နော် နက်”

“အေးပါ၊ အိုကေ ပြီးမှဝင်ခဲ့ပေါ့”

နှင်းဆီနက်က လွယ်လွယ်ကူကူပင် အပြုံးနှင့်ခေါင်းညိတ်ကာ ခန်းမထဲ လျှောက်ဝင်သွားသည်။

ကျောရှင်းလှပသော အနက်ရောင်သဏ္ဌာန်လေးကို သူမပင် အမှတ်တမဲ့ ငေးမောရသည်။

ဝတ်ထားတဲ့ လက်ကောက်၊ ဆွဲကြိုး၊ နားဆွဲတွေဟာ စိန်အစစ်ကို ဖန်စီဆန်ဆန် ပြုလုပ်ထားတာမို့ သူမငေးမယ်ဆိုလည်း ငေးချင်စရာပါ။

“လှတယ်နော်၊ ဘယ်လိုလေးလည်းမသိဘူး”

“အင်း”

“မမယိမ်းလည်း လှတာပါပဲ၊ ယဉ်စစလေးနဲ့”

“တော်ပါ မိသူရယ် နင်ငါ့ကို ဆွဲထားချင်လို့ မြှောက်နေတာ သိသားပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မမယိမ်းရဲ့၊ တကယ်ပြောတာ၊ မမယိမ်းက စိုးပြည့်သဇင်နဲ့ဆင်တယ်၊ ချစ်စရာလေး”

ယိမ်းက မျက်စောင်းလေးသာ ရွယ်မိပါသည်။

သူမက ဘာမှထပ်မပြောအားတော့ဘဲ ဝင်လာမဆဲတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်တို့ကို ကြိုဆိုပြီးပြရင်း လက်ဖွဲ့လည်း ခက်ခဲ၊ ငွေဖလားထဲက သတို့သမီး သတို့သားစုံတွဲပုံပါ သော့ချိတ်ကိုလည်း မေတ္တာလက်ဆောင်

ပြန်ကမ်းရသေး တာမို့ သူ့ဟာနှင့်သူ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပါသ်။

ယိမ်းမှာ ရပ်လာတဲ့ကားတွေဆီ ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်းငေးရင်း
ပရိဆိမ်းခိုးရောင်လေး မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

မန်ယူဘောလုံးအသင်းရဲ့ စတစ်ကာလေးကို အရင်ဆုံးမှတ်မိပြီး ရင်ထဲ
ဒုတ်ခနဲ ခုန်သွားရ၏ ။

ဇေဩဇာ။

ဒါ သူ့ကားပဲလား။ ဒီကားပဲလား။ ဒီကားက သူစီးနေတုန်းပဲလား။
ပြောင်းလဲမသွားပါ။ အနည်းငယ် ပိုပြည့်ပြီး လူကြီးဆန်လာတဲ့ပုံ။ အရင်လို
ပန့်ကေအထောင်နှင့်အမဟုတ်ဘဲ ဆံပင်က ပြောင်ပြောင်လက်လက် စိုနက်
သပ်ရပ်နေသည်။

သူမတွေ့သေးသဖြင့် ယိမ်းက သူ့ကို အသက်ရှူဖို့ပင်မေ့ကာ
သတိလက်လွတ် ငေးငေးကြီးကြည့်နေမိ ပါသည်။

ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ခြေလှမ်းကျဲကျဲတို့နှင့် သူတစ်ခဏလေး
လက်ဖွဲ့စားပွဲနား နီးကပ်လာပါသည်။

ယိမ်းရဲ့ သွေးခုန်နှုန်းတွေက ဆောင့်တိုးနေဆဲ။

“ဟာ”

ယိမ်းကို ရပ်တရက်တွေ့လျှင် သူ မယုံနိုင်အောင်
အံ့အားသင့်ဝမ်းသာသွားပုံဖြင့် နှုတ်က ဟာခန့် ရေရွတ် မျက်ခုံးကြီးပင်လျှက်သား
ခြေလှမ်းပါ တုံ့သွားပါသည်။

ဒီမင်္ဂလာဆောင်မှာ ယိမ်းကို တွေ့ရနိုးနိုး မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်
သူလာခဲ့တာ။

ယိမ်းတွဲတဲ့သူငယ်ချင်းထဲ ငှါဝါပါတာသိလို့

တမင်ရောက်အောင်လာခဲ့တာ။

အခုတော့ ခန်းမထဲတောင် မရှာရသေးဘဲ ဒီမှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
လာတွေ့ရပြီ ကြည့်စမ်း။

ပျော်ရွှင်အားတက်သွားသော အရိပ်တွေဟာ ဇေဩမျက်ဝန်းအစုံမှာ
အထင်းသား။

ယိမ်းအပေါ် သူကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်တွေကလည်း မပြောင်းလဲပါ။
အရင်လို ချိုရီရီနွေးထွေးနက်ရှိုင်း သက်ဝင်နေဆဲပါ။

“ယိမ်းရာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဇေဩ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

သူ ဂျပန်ထွက်သွားတာတော့ ယိမ်းသိလိုက်ပါသည်။
ပြန်ရောက်နေတာကိုတော့ သတင်းမကြားခဲ့။

“တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

တစ်ပတ်မှာပဲ ပြန်ဆုံတွေ့ခွင့်ပေးသော ကံကြမ္မာကို ယိမ်းတိတ်တဆိတ်
ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။

ယိမ်းတို့နှစ်ဦးသား တမ်းမက်စွာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မလွဲဖယ်ဘဲ
လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် စိုက်ကြည့်နေမိကြ သည်။

အတိအလင်း ဖွင့်မကြေညာသေးတာကလွဲရင် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် သိယောဇဉ်ပိုကာ နှစ်သက်စွဲလမ်းနေကြတာကို မညာနိုင်ပါ။

သူနှင့်ယိမ်းတို့ မျက်လုံးချင်း နားလည်မှုရှိနေတာ တကယ်တော့
ကြာခဲ့ပါပြီ။ ချစ်သူတွေသာ ဖြစ်ခွင့်မရသေးတာ။ ချစ်ကြဖို့ လက်တကမ်းလေးမျှ

အလိုလေးမှာပဲ သူက ဂျပန်ထွက်သွားခဲ့တာ မို့လား။

ယိမ်းက မိန်းကလေးကလေးနဲ့ နှုတ်သွယ်ခဲ့တာ စတင်မဆက်သွယ်ခဲ့။

အိမ်မပြောင်းခင်ကတော့ သူ့ဆီက တစ်ခါတစ်ခါ

ဖုန်းလာခဲ့ပါသေးသည်။ ရည်းစားမဖြစ်တတ်လေးမှာ အသည်းယားစရာ ခွဲနေခဲ့ကြရတာ ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ ယိမ်းရှိနေတာ ယိမ်းဖက်က ရိပ်မိသလို

ယိမ်းရင်ထဲမှာ သူ့ရှိနေတာလည်း ဇေဩ ရိပ်မိမှာပါ။

စေးကပ်တွယ်ငြိပြီး ဖယ်ခွာလို့မရတဲ့ အကြည့်နှင့် မျောမျောတွေက အကောင်းဆုံးသက်သေတွေပေါ့။

ဒီတစ်ခါတော့ ပြန်ဆုံကြပါပြီ။

ဇေဩက အရင်လို မတွေ့ဝေ အနွေးကွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီသားပါ။

ယိမ်းကိုတွေ့တာနှင့် သူ့ဖွင့်ပြောဖို့ အသင့်ပြင်လာခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့

ယိမ်းဖက်က အခြေအနေကရော အရင် အတိုင်းပဲလား။

အိမ်ထောင်မပြုရသေးတာတော့ သေချာသည်။

ရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက သူ သူငယ်ချင်းတွေဆီ

ဖုန်းဆက်စုံစမ်းခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဒီရောက်တဲ့နေ့ပဲ ကျောက်ကုန်းအိမ်မှာ သွားရှာတယ်၊

ယိမ်းတို့ ပြောင်းသွားပြီဆိုလို့ ဘယ်လက်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီ ဖုန်းကလည်း ဆက်မရတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖိုင်နယ်တက်နေတုန်းပဲ အိမ်ရောင်းလိုက်တာ၊ ဇေဩကို

ပြောချင်ပေမဲ့ အဆက်အသွယ်တွေလည်း ပြတ်နေတယ်လေ။”

“အခု စမ်းချောင်းဖက်မှာနေတာဆို”

“ဟုတ်တယ် ဇေဩ၊ ရှင့်ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာ၊ လိပ်စာကတော့ သူလည်းမသိဘူးတဲ့၊ ငုဝါကို မေးကြည့်တဲ့၊ ကျွန်တော်က ရှက်တာနဲ့ ဖုန်းထဲကမမေးတာ၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲတော့ ယိမ်းလာမှာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော် တမင်အစောကြီးထွက်လာတာ၊ ယိမ်းကိုတွေ့အောင် မရှာရသေးဘဲ ဒီရှေ့မှာပဲ လာတွေ့နေပြီ၊ ဟား...ဟား”

သူ့စကားနှင့် သူ့ရယ်သံက ယိမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားကြည်နူးစေပါသည်။

ဇေဩသည် ယိမ်းရဲ့ ပန်းနုရောင်ပြေးနေသော ရှက်စနိုး မျက်နှာလေးကို တစ်ရှိုက်မက်မက် ကြည့်နေမိသည်။ ဘေးဘီက ကောင်မလေးတွေကို သူ့ဂရုမပြုနိုင်။

“ယိမ်းလည် အထဲဝင်မလို့ပဲ၊ သူငယ်ချင်းက ဝင်သွားပြီ၊ ဒီမှာ သူဇာက အတင်းဆွဲထားတဖြူ သူက ငုဝါညီမ သူဇာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

အခုမှပဲ မိတ်ဆက်ပေးရ၏ ။ သူဇာက ယိမ်းတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်နေပါသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်တဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး အကြည့်တွေက ဘေးလူတွေ သိသာစေတယ် ထင်ပါရဲ့။

ရှက်စရာပဲနော်။

“ယိမ်း လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပြောဦး”

သူက အရေးတကြီး တောင်းဆိုသည်။ ယိမ်းက ရှက်မျက်စောင်းလေး မသိမသာဝင့်လျက်

“အင်းပါ မပေးမှာကျနေတာပဲ”

“ယိမ်းက ခြေရာတွေပျောက်သွားတတ်လို့ ကျွန်တော့်မှာ ရှာရတာ မလွယ်ဘူး၊ စမ်းချောင်းထဲလည်း ကားပတ်မောင်းပြီး ရှာသေးတယ်၊ ပါလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေလည်း ပေးချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရက်လောက် အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ရအောင်”

ယိမ်းက သူ့စကားတွေ ခေါင်းညိတ်သည်။

ပြောနေပုံတွေမှာ သူတစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ထားပြီဆိုတာ သိသာနေပါသည်။

“အင်းပါ၊ ကဲ ရှေ့ ရှေ့ ဒီမှာလိပ်စာကဒ်”

သူဆက်ပြောနေရင် ပိုပြီးပင် မျက်နှာပူစရာတွေပါလာနိုင်သည်မို့ ယိမ်းက ပန်းနုရောင် လက်ကိုင်အိပ်လေး ထဲကနေ လိပ်စာကဒ်တစ်ခု ခပ်မြန်မြန်ပဲ ထုပ်ယူပေးလိုက်ပါသည်။

မတွေ့တွေ့အောင် ရှာနေရပါတယ်ဆိုတဲ့ သူ့စကားက ယိမ်းနှလုံးသားကို ပို၍ တုန်ရီစေ ပါသည်။

“ယိမ်း”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်အပေါ် အရင်အတိုင်းပဲမဟုတ်လား”

“အင်းလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက အနားကမခွာနိုင်သေးသလို ခပ်တိုးတိုး ထပ်မေးပါသေးသည်။

“မတော်တဆ ရည်းစားရသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“အိုး... ဘာဆိုလို့လဲ”

မထိခလုပ်စကားလေးကြောင့် ယိမ်း မျက်နှာနီရောင်ပြေးသွားသည်။

“ဒါပေမယ့် ယိမ်း ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေမယ်လို့လည်း စိတ်ထဲမှာ
ယုံနေမိတယ်”

“ဟင်း ကြည့်စမ်း”

ခပ်တိုးတိုး အနားကပ်ပြောပုံကို ယိမ်း အတော်ရှက်သွားမိသည်။ သူ့ကိုပဲ
စောင့်နေရဦး မယ်။

စောင့်စားမျှော်လင့်ရာရတဲ့ မိန်းကလေးတို့ဘဝဟာ
ဘာများတတ်နိုင်သေးလို့လဲ။ ဒါကိုရှင်သိရဲ့နဲ့များ ဇေဩရယ်။

ရှက်ရွံ့တဲ့ကြားက မချင့်မရဲလေးလည်း ဖြစ်မိပြန်သည်။

ဇေဩ ရည်ရွယ်ချက်က ကျောင်းသားဘဝနှင့် သူမရဲ့ အချစ်ကို
မတောင်းခံချင်တာပါ။ အတော်အတန် ပြည့်စုံတောင့်တင်းမှပဲ သူများသားသမီးကို
တင့်တောင်တင့်တယ် ထားနိုင်မှာ မဟုတ်လား။

ပြည့်စုံတဲ့ အခြေအနေရှိမှ သူမရဲ့ချစ်ခွင့်ကို တောင်းခံချင်ခဲ့တာ
သူမရဲ့စေတနာတွေပါပဲ။ အခုတော့ အဲ့ဒီအချိန်ကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။

သူမျှော်လင့်ထားတဲ့ အချိန်တစ်ခု။ တကယ်ပဲ ကျရောက်လာခဲ့ပြီ။

ယိမ်း မျက်လုံးလေးတွေထဲက အရိပ်အခြေ နွေးနွေးလေးဟာ
မပြောင်းလဲသေးပါ။ သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ဖွင့်ပြောဖြစ်သေးတဲ့နားလည်မှုတွေ
အခိုင်အမာရှိသည်။ မပြောဘဲနှင့် သိနေကြသည်။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်လည်း ယုံကြည်ထားသည်။

ယိမ်းက သူတစ်နေ့ ယိမ်းအနား ပြန်ရောက်လာမှာပဲလို့
မျှော်လင့်ထားသလို ဇေဩကလည်း ယိမ်း သူ့ကို သစ္စာထားပြီး စောင့်နေမှာပဲလို့
ယုံကြည်ထားသည်။

အခုတော့ သူတို့နှစ်ဦး ဆုံးစည်းကြဖို့ အချိန်တန်ခဲ့ပါပြီ။

“ကဲ ကိုဇေဩရေ အထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲလည်း စနေလောက်ပြီ တော်ကြာ ရှင်နေရာမရဘဲနေမယ်၊ ဝင်သွားတော့လေ”

ယိမ်းက ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေး တိုက်တွန်းရပါသည်။ တော်ကြာနေ ဒီကိုယ်တော်ချောင်းက ပြောရင်းဆိုရင်း စိတ်ပါလာပြီး တစ်စထက်တစ်စ ရည်းစားစကားပင် ပြောချလိုက်ဖို့ တာဆူလာပြီ။ သူ့အကြည့်နက်နက်တောက်က ယိမ်းရဲ့ရင်ထဲအထိ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာတော့မလို့ပဲ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း ရွန်းရီနေတာလေ။

လက်ဖွဲ့စားပွဲမှာရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေက သူ့ကို ပြုံးစိစိကြည့်နေကြတာလည်း သူ့အရေးမလုပ်နိုင်။ အရင်က ဟန်ဆောင်ကောင်းနိုင်သမျှ ဒီတစ်ကြိမ်ရေကာတာ ကျိုးသလို အထိန်းအချုပ်မရှိ ရင်ဖွင့်လိုက်တော့မလား စိုးရိမ်စရာ။

ယိမ်းက မိန်းကလေးပီပီ ရှက်နေသေးသည်။

ဒီထက်တော့ ကဗျာဆန်ဆန်လေး အချိန်နေရာတွေ ရွေးချယ်လို့ ချစ်ခွင့်ပန်စေချင်ပါသည်။ ချစ်မှန်းသိတာကလည်း သိတာပေါ့နော်။

သွယ်ကာဝိုက်ကာလေးနှင့် ပြီးစလွယ်စကား မစစေချင်။ တလေးတနက် ချစ်ခွင့်ပန်တဲ့ အရသာကို ယိမ်းလည်း ခံစားချင်သေး၏ ။

“ယိမ်းနဲ့မှ အတူတူဝင်မယ်”

“ဟင်...မမယိမ်းကလည်း ငါးမိန့်ဆယ်မိန့်တော့ နေပါဦး”

သူဇာရဲ့ ငါးမိန့်ဆယ်မိန့်ဟာ သူတို့နှစ်ဦးကို မင်္ဂလာခန်းမဆီ အတူယှဉ်တွဲပြီး ဝင်ခွင့်မရဖို့ ဟန့်တားစေ ပါသည်။

အလိုက်မသိတဲ့ မိသူ။

မမယိမ်းလည်း ဝင်တော့မယ်လို့ ဘယ်လိုအတင်းအကျပ်

စောဒကတက်မလဲ။ ယိမ်းလက်များကိုလည်း ဆွဲညစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသေးတာ့
ပခုံးလေးသာ ကြုံမိသည်။

“ဇေဩပဲ အရင်ဝင်နှင့်နော်”

“မြန်မြန်လာခဲ့နော်၊ ကျွန်တော်စောင့်နေမယ်”

သူက လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် နှစ်ကြိမ်လောက် ပြုံးပြနုတ်ဆက်ပြီးမှ
ခန်းမထဲ မဝင်ချင့်ဝင်ချင် ဝင်သွားသည်။

ဇေဩအာ အထဲရောက်တော့ စားပွဲဝိုင်းတော်တော်များများမှာ
လူပြည့်နေပါပြီ။ ကြားထဲမှာ လပ်နေတဲ့ ဝိုင်းတွေတော့ ရှိသေးသည်။

သူက ယောက်ျားလေးမို့ ရှေ့ဖက်အထိ လျှောက်မသွားဘဲ
အလယ်နားမကျတကျမှာပဲ နေရာရှာသည်။ သူ့ကိုလိုက်ပို့တဲ့
ဧည့်ကြိုအမျိုးသားတစ်ဦးက ထိုင်ပါ ခင်ဗျာဆိုပြီး ပြန်လှည့်သွားပြီ။

သူက နေရာရွေးလို့မရသေး။

ယိမ်းဝင်လာရင် လှမ်းမြင်ရမှဖြစ်မှာ။ လှမ်းခေါ်လို့လည်း
လွယ်ကူရဦးမည်။

သူ့စိတ်တွေက လှုပ်ရှားမပြယ်သေးတာမို့ နှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလိုနေရင်း
ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ရှိနေသည်။ ဒါကို ဇေဩက မသိ။ သူ့ကိုမော့ကြည့်မိတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာတော့ အသည်းခိုက်မတတ် ကြည်နူးဝမ်းသာ
အံ့ဩသွားလေသည်။

ဘုရားရေ အမည်မသိသော်လည်း သူမနှလုံးအိမ်ထဲမှာ မိန့်မိန့်မူးမူး
မှတ်မိနေပါသည်။ မထိတထိနဲ့ ပြုံးတော့ မယောင်ယောင် နှုတ်ခမ်းထူထူလေးဟာ
နှလုံးသားကို ဘယ်လောက်ထိ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်စေသလဲ သူက သိမှာမဟုတ်ချေ။

သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် သူမနှလုံးသားမှာ ပြောမပြတတ်အောင်

နွေးမြဲမြဲလေး လှိုက်ဖိုလာရသည်။

ကြည့်ပါဦး မျက်စိမလွှဲနိုင်အောင် ခန့်ညားချောမောနေလိုက်တာနော်။

ကော်ဖီရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ခန်းမထဲက
မီးရောင်ထင်းထင်းလင်းလင်းမှာ သုသဏ္ဌာန်ဟာ အသက်ရှူမှားလောက်ဖွယ်ပဲ။

ဆွဲဆောင်မှု ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် သူမကို ရင်သပ်ရှုမောငြိမ်သက်
သွားစေသည်။

အို...ရှင်ကိုပြန်တွေ့ရပြီ။

ဘယ်သူမှမဖန်တီးပါဘဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံကြတာနော်။
တငေးတမော ထိုင်ကြည့်နေချင်မိတဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ကို သူပိုင်ဆိုင်တာ
ဘာကြောင့်လဲ။

စပြင်ကတည်းက သူ ကျရှုံးအငိုက်မိခဲ့ရတာ ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က
ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းမှာ သူမကားရပ်ထားပြီး ကားပေါ်ကမဆင်းခင် ရှေ့ကားနှင့်
သူမရဲ့ကားကြားလှစ်ခနဲ ဖြတ်ကျူးရင်း သူမကားဘောနက် ကို
လက်ဖဝါးနှင့်တစ်ချက် ပုတ်သွားတဲ့ သူ့အမူအရာ သုသဏ္ဌာန်ကို ကားထဲက
ငေးသွားမိရာက စခဲ့တာပါ။

အဲဒီ နေ့က သူက အကျူးအဖြူရောင်လက်ရှည် အသားပျော့ပျော့နှင့်
ကာကီရောင်စတိုင်လ်ပင်နံကို ခါးပတ်အနက်လေးပတ်၍ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့တာ
ခုထက်ထိ မျက်လုံးထဲက မထွက်သေးပါ။

ရှင်းသန့်အေးချမ်းတဲ့ သူ့စတိုင်လ်လေးဟာ သူမနှလုံးသားကို
ရုတ်တရက်မှာပင် သိမ်းကျုံးဆွဲငင် ယူဆောင်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ
ကားတံခါးတောင် လော့ခ်မချဘဲ သူ့နောက်ပါးက ဖျတ်ခနဲ ထလိုက် သွားခဲ့မိတာက
ကျရှုံးခြင်းရဲ့ အစပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

သူဘယ်သူလဲ။ သူဘယ်သွားတာလဲ။

သိချင်လွန်းလို့ စပ်စုခဲ့မိသည်။

သူကတော့ သူမ အဲလို နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်တာကို လုံးလုံးသတိမပြုမိခဲ့ပါ။ တရုတ်ကားတွေထဲက လို မလှမ်းမကမ်းက ကပ်လိုက်သွားပေမဲ့ သူဟာ နောက်မှာပါလာတဲ့ မိန်းကလေးကို တစ်ချက်မျှပင် နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ခဲ့။

သူမသည်လည်း သူမကိုယ်သူမ အတော်အံ့ဩထူးဆန်းနေမိသည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အနောက်ကနေ သူဘယ်သွားပါလိမ့်ဟု လိုက်ကြည့်မိတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပါ။

ဘယ်အထိ လျှောက်နေမှာလဲဟု တစ်ချက် စိတ်ပူမပေမဲ့ သိပ်မကြာခင် သူသွားတဲ့ခရီးက ရပ်တန့်သွား ပါသည်။

တစ်ရောအရောက်မှာ မှန်တံခါးတစ်ချပ်ကို တွန်းဖွင့်၍ သူလှမ်းဝင်သွားသည်မှာ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဆိုက်ဘာကဖေး တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဒီတော့ သူမလည်း အလွယ်တကူ လိုက်လံဝင်သွားနိုင်ခဲ့တာပေါ့။ သူနေရာဝင်ယူလိုက်တဲ့ စက်တစ်လုံးရဲ့ ဘေးချင်းကပ်ခုံမှာပဲ သူမလည်း ထိုင်လိုက်သည်။ လက်ဖျားတွေ အေးစက်ပြီး ရင်ကခုန်နေသည်။

မော့စ်ကိုသာ ကစားနေမိပြီး သူမ ဘာမှဆက်မလုပ်နိုင်ဘဲ ဘေးတိုက်မြင်နေရတဲ့ သူ့မျက်နှာကိုသာ အငမ်းမရ ငေးမောကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ဆံပင်စလေးတွေ ဖွာနေတာ နားသယ်စပ်ကလေး နီရောင်ပြေးနေတာ။ ပါးမြိုင်းမွေးသဲ့သဲ့လေး ရိပ်ရိပ်ထင် နေတာ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်လေးနှင့် မျက်ခုံးက တစ်ခဏရှုံ့ထားတာ အားလုံးဟာ သူမအတွက် ဘာမှမဆန်းဘဲ မျက်စိမလွှဲနိုင်အောင်

ကြည့်ကောင်းနေခဲ့သည်။

နားရွက်အပြားကြီးကြီး ကားကားလေးကအစ မျက်စိထဲ ချစ်စဖွယ်ဖြစ်နေတာ ထူးဆန်းလှသည်။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ဖြူဖြူစင်စင် ချစ်စနိုးဖြစ်မိသလိုမျိုး သူ့အပေါ် ခံစားနစ်ဝင် ချစ်စနိုးဖြစ်ရတာ ဟာ ဘာကြောင့်များလဲ သူမကိုယ်တိုင် နားမလည်။

ကိုယ့်စက်မှာ ကိုယ်မကစားဘဲ သူ့ဂိမ်းဖွင့်ဆော့နေတာကိုသာ ဘေးကထိုင်ကြည့်နေမိ၏ ။

သူက (Lap Top) ကွန်ပျူတာစခရင်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် သူ့နံဘေးထိုင်ခုံက မိန်းကလေးကို လှည့်ကြည့်ဖို့ သတိမရချေ။

အတော်အသည့်ယားစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် တည်ငြိမ်အေးဆေးသူလေး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲလှုပ်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်အောင် သွေးအေးငြိမ်သက်လွန်းနေသည်။

သူမဟာ သူ့ဖွင့်ထားတဲ့ ဂိမ်းတစ်ခုလောက်ပင် စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းဘူးလား။ တအောင့်လောက် အကြာမှာတော့ သူမရဲ့ထူးခြားမှုကို သတိပြုမိသလိုလို သူတစ်ချစ် လှည့်ကြည့်လာခဲ့သည်။

သူ့မျက်ဝန်းရဲ့ သာမန်အကြည့်တစ်ချက်ကပင် သူမအသည်းနှလုံးတွေ ဂျမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားစေပါသည်။ ညို့ရီရီနှင့် ဘယ်လိုမျက်လုံးကလေးပါလိမ့်။

အသည်းထဲထိ စိမ့်ခနဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားနိုင်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းတစ်စုံရဲ့ တစ်ချက် ဖျက်ခနဲအကြည့် ဟာ သူမရင်ကို ကျည်ဆံနှစ်တောင့် တစ်ပြိုင်တည်း အပစ်ခံရသလို ဖောက်ခနဲနစ်ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

သူမ မိတ်ဖွဲ့ပြီးပြဖို့တောင် မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ ပြီးမည်ပြင်တော့ သူက ရှေ့ဖက်ပြန်လှည့်သွားခဲ့ပြီ။ သူမ ဆက်ကြည့်နေပေမဲ့ သူထပ်မကြည့်။ ဟန်မပျက်ပင်

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်နှင့် G-talk ပြောဖို့ ဝင်လိုက် သည်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲ ဘာမှစိတ်မပါ။ ဘာမှစိတ်မပါ။ ဘာကိုမှလည်း
ဒီအချိန်မှာ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ သူမျက်နှာဟာ သူမဖတ်ရှုချင်စရာ အကောင်းဆုံး
ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွားနိုင်မယ့် နှလုံးသည်းပွတ်ထဲက အနူးညံ့ဆုံးကဗျာ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် သူမဖက်
စတင်စိတ်လှုပ်ရှားလာခဲ့မို့ ကိုယ်တိုင်အံ့အားသင့်နေပြီး ဒီထက်လည်း
ဘာမှမလှုပ်ရှားတတ်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာအောင် ဂိမ်းဆော့ပြီးလျှင် သူက
အညောင်းတစ်ချက်ဆန့်ကာ ကွန်ပျူတာပိတ်ပြီး ထထွက်သွားပါသည်။

သူမမှာ စက်ဖွင့်ထားရင်းတန်းလန်း ဆက်ပြီးပဲ ထိုင်နေရမလို
ထပဲလိုက်သွားရမလို ယောက်ယက်ခတ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားခဲ့ရသည်။

သူမလည်း G-talk ထဲက အမြန်ပြန်ထွက်လိုက်ကာ ထရပ်မိသည်။
တော်ကြာသူ့ကို မျက်ခြေပြတ်သွား ဦးမည်။

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကောင်တာဖက် ထလျှောက်လာခဲ့စဉ် သူ့ကိုကြည့်မိတော့
ကောင်တာစားပွဲနောက်က ဆိုဖာမှာ တခြားတစ်ယောက်နှင့် ထိုင်လိုက်တာ တွေ
ရသည်။

“ဘယ်လောက်ကျသလဲမသိဘူး”

သူမက ပိုက်ဆံအိတ်လေးဖွင့်ကာ ကျသင့်ငွေ
ရှင်းပေးလိုက်ရုံပဲရှိတာပေါ့။ ပိုက်ဆံပေးပြီးရင် လှည့်ထွက်ခဲ့ရုံ။ ဒါပေမဲ့ သူမ
မသွားနိုင်ခဲ့။ သူမခြေလှမ်းတွေကို သူက တုံ့ ဆွဲထားခဲ့သည်။

သူမပြန်သေးဘူးဆိုတာသိရင် သူမလည်း ပြန်ဖို့ထွက်မလာပါဘူး။ အခုမှ

စက်ခုံတစ်ခုမှာ သွားပြန်ထိုင်ဖို့ လည်း မဝံ့ရဲတော့။

ကြည့်ရတာ သူက ဒီဆိုက်ဘာကဖေးကို ဝင်ထွက်သွားလာနေကျ
ဂျုံရုံမက ကောင်တာမှာထိုင်တဲ့သူနှင့်ပင် ဘော်ဒါဖြစ်ပုံရသည်။

သူမအတွက် လမ်းစတစ်ခုတော့ ရလိုက်တဲ့သဘောပင်။ အဲဒီ နေ့က
ပြန်သာထွက်ခွာလာရပေမဲ့ သူမရဲ့စိတ်တွေဟာ အကျ..ဖြူပါးပါးလွင့်လွင့်လေး
ဝတ်ထားတဲ့ သူ့ဆီမှာသာ ကပ်ငြိကျန်နေခဲ့သည်။

သူမရဲ့ နက်ရှုင်းနစ်မျောလွန်းတဲ့ အကြည့်ငေးကို သူသတိပြုမိသလား။
မရှက်နိုင်စွာ တစ်ဦးတည်းပြီးလျက် ခေါင်းရမ်းမိသည်။ ကြိုက်မရှက်ပေါ့ ရှင်ဂယ်။
အထင်သေးလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲနော်။

နောက်နေ့တွေမှာ ထိုအချိန်ပဲ အဲဒီ အင်တာနက်ကဖေးဆိုင်လေးထဲ
သူ့ကို မသိမသာသွားရှာမိသေးသည်။ သူ့ကိုထပ်မတွေ့ရတော့ ရင်ထဲမှာ
ဟာတာတာနှင့်။

သူထိုင်ခဲ့တဲ့ အစွန်ကနေ လေးလုံးမြှောက်တဲ့ ထိုင်ခုံလေးမှာ
သူမအလွမ်းပြေထိုင်ရင်း အဝင်တံခါးမကြီးဖက် ခဏခဏရှာဖွေကြည့်မိတာ သူ့ကို
တိတ်တဆိတ် စောင့်စားနေမိသည်။ သို့သော် မနေ့ကထိ သူက ရောက်မလာ။
ဒါပေမဲ့လည်း သူမလက်မလျှော့နိုင်ပါ။

ကောင်တာမှာထိုင်တဲ့ အစ်ကိုကြီးကတော့ သူ့ကိုသိပါလိမ့်မည်။
သူငယ်ချင်းတောင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အကြောင်း မေးကြည့်ချင်လှသည်မှာ
လျှာတွေယားနေပြီ။

ကဲ အခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကိုတွေ့ရပြီ။ ကံအားလျော်စွာ
တစ်စုံတစ်ဦးက ပို့လွှတ်လိုက်သလို သူတစ်ဦးတည်း သူမရှေ့မှောက်သို့
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးဂျောက်လာခဲ့ပြီ။

၏ တမ်းတမူက ပြင်းပြလွန်းတော့ဆန္ဒပြည့်ရပြီ။ သူမရင်မှာ ပျော်ရွှင်စွာ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်လာရ၏။ သူ့မျက်နှာကို ပျောက်သွားတော့မလို မော့မော့ငေးငေးကြည့်နေမိသည်။

မျက်တောင်ပင် တစ်ချက်မခတ်နိုင်။ ဇေဩဇာက လမ်းနှင့်နီးရာ စားပွဲတစ်လုံးမှာပဲ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ယိမ်းမို ခန်းမထဲဝင်လာလျှင် မြင်သာမည့်အခြမ်းဖက်က ထိုင်ခုံကို သူရွေးချယ်သည်။

ထိုဝိုင်းမှာ တခြားအမျိုးသားနှစ်ယောက်နှင့် လင်မယားစုံတွဲဖြစ်ဟန်တူသူနှစ်ဦး၊ ကလေးနှစ်ဦး စုစုပေါင်း ငါးဦးရှိပြီးသားမို့ သူဝင်လိုက်တော့ ခြောက်ဦး။ သူ့အနီးမှာ ကုလားထိုင်လေးလုံးလွတ်နေပါသေးသည်။

ထိုအချိန်မှာမထင်မှတ်ဘဲ နံဘေးစားပွဲဝိုင်းက မိန်းကလေးတစ်ဦးက ဖျတ်ကနဲထပြီး သူ့နံဘေးဖက် ကပ်ရက်ထိုင်ခုံအလွတ်မှာဖြုန်းစားကြီး လာထိုင်လိုက်၏။

ဟောဗျာ ကပ်လျက်မှာယိမ်းထိုင်ဖို့ စိတ်ကူးနှင့် နေရာဦးထားတာ သွားပါပြီ။ လူရှိတယ်ဟု ပြောဖို့ကလည်း အားနာစရာ။ ဒီအမျိုးသမီးနှယ် ဟိုဘက်ခုံမှာထိုင်ရောပေါ့။ ဇေဩဇာက ထိုမိန်းမကိုလှည့်ကြည့်၏။ ဟောဗျာ။ သူမှတ်မိသွားပါသည်။ ရုတ်တရက်မှာ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားသည်။ အတိအကျ မစွပ်စွဲနိုင်ပေမဲ့ ဒီအမျိုးသမီး သူ့အနားကပ်လျက်မှာ တမင်လာထိုင်တာ ဒါပါနဲ့ဆို နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။

ဆိုက်ဘာကဖေးမှာတုန်းက ကွန်ပျူတာဖွင့်ပြီး ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘဲ သူ့ဘက်ကို ပေါ်တင်စိုတင် ကြည့်နေခဲ့တာ။ ယောက်ျားဆိုပေမယ့် ဇေဩပင် အနေရခက် မျက်နှာပူလာခဲ့ရသေးသည်။

အဲဒီ ဆိုင်ကလည်း သူငယ်ချင်းဆိုင်။

အနက်ရောင်တိရုပ် လက်ဖောင်းပုံစံ၊ စကတ်အနက်ရောင်၊ လေဒီရှူး

နက်ပြောင်ပြောင်စီးထားတဲ့ ကိုယ်လုံး ခပ်လှလှ အရပ်မြင့်မြင့် ထိုအမျိုးသမီးရဲ့
ရုပ်သဏ္ဌာန်ဟာ အတော်ထင်ရှားလှပပေမယ့် ဇေဩက
ထိုသို့အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ပုံစံမျိုးဆို တစ်စက်မှ မနှစ်သက်ပေ။

ရဲတင်းလှတဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာကိုလည်း မနှစ်မြို့နိုင်ပေ။ အဲဒီ
နေ့ကတည်းက သူ့မျက်ခုံးက ရှုံ့နေရသလို ဒီနေ့လည်း အလိုလို မျက်မှောင်ကုပ်ကာ
မျက်နှာထားက တင်းမာသလို ဖြစ်သွားရပါသည်။

ဘာသဘောလဲကွာ။

တစ်မျိုးကြီးပါလား။

ဒီနေ့လည်း သူများမင်္ဂလာဆောင်လာတာ ဖြစ်ပေမယ့် အနက်ရောင်ကို
ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်လာသည်။ ဂါဝန်က သူမရဲ့ ပခုံးတစ်ခုလုံးကို မြင်သာစေသည်။

လှတာကတော့ အတော်လှပါသည်။

ဒါကိုတော့ ဇေဩ မငြင်းနိုင်။

ရေစိုကောက် ဆံပင်စိုပြောင်ပြောင်လေး အလယ်မှာ
မျက်နှာဖြူဖြူချောချောက ရှင်းလင်းဝင်းပနေပါသည်။ ပခုံးထိတော့မည့်
နားဆွဲအရှည်ကြီးနှင့် တစ်မျိုးအမြင်ဆန်းနေသည်။ လည်ပင်းအကပ်ဆွဲကြိုး၊
ဖန်စီလက်ကောက် နှစ်ကွင်းဆင့် အပြားခပ်ကြီးကြီးနှင့် စတိုင်လ်ကတော့
အဆင့်မြင့်မြင့် ပုံစံပါပဲ။

ဒါပေမဲ့လည်း မကြိုက်တာက မကြိုက်တာပဲ။

ရေမွှေးနံ့ကအစ ပြင်းပြသော ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။
အတော်ကောင်းမွန်သည့် ရနံ့လေးတစ်မျိုးဟာ ဇေဩထံ
လာရောက်ကလူကျီစယ်နေ၏ ။

ဇေဩ တစ်ချက်အကြည့်မှာ သူမက မိမိရရ ပြုံးပြသည်။

အတောက်ပဆုံး ညှို့ပြိုးလေးနှင့်ဖြစ်သည်။ မကောင်းတတ်၍
မေးဆတ်ပြိုးလိုက်ရသော်လည်း ဇေဩ အပြိုးမှာ အင်တင်တင်။

“ရှင် ကျွန်မကို မှတ်မိရဲ့လားဟင်”

“ဗျာ”

“ဆိုက်ဘာကဖေးမှာ တွေ့ဖူးတယ်လေ”

ဇေဩက ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါ။ သူ မှတ်မိနေကြောင်း ဝန်မခံချင်။
ထိုမိန်းမကိုကြည့်ရတာ သူ့စိတ်ထဲ တစ်ခုခုကို စနိုးစနောင့်ဖြစ်စေသည်။

စိတ်ကို အလိုလိုတင်းကျပ်စေသည်။ ဘာရယ်ဟုတော့ သူ
သေချာရှင်းမပြတတ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်ရသည်။

“ကျွန်မက နှင်းဆီနက် ပါ”

နက်နက်က စတင်၍ သွက်သွက်လက်လက်ပင် အချိန်လေးရခိုက်
နုတ်ဆက်သည်။

“ခင်တဲ့သူတွေကတော့ နက်နက် လှိုပဲခေါ်တယ်၊ ရှင့်နာမည်လည်း
ပြောပြဦးလေ

“ဇေဩဇာ”

ဇေဩ အဖြေက တုံးတိတိတစ်ခွန်းတည်းပင်။

“ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ခင်ဗျားက လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကလား”

“အဟင်း ဟင်းသိချင်လို့ပါနော်၊ ဘာလဲ၊

အိမ်သိရင်လာလည်မှာစိုးလို့လား၊ ရှင့်ပုံစံက မာနကြီးမယ့်ပုံပဲ”

ဇေဩဇာက မဖြေရှင်း။ မာနကြီးတယ်ထင်လည်း

ခပ်ကောင်းကောင်းပဲလေ။ အမြင်ကတ်တာနှင့်သူမကိုမကြည့်ဘဲ
အဝင်လမ်းလေးကိုသာမျှော်ကြည့်မိသည်။ ယိမ်းနှင့် အတူတူတွဲဝင်လာခဲ့မိရင်
အကောင်းသား။ သူ့မှာ ယိမ်းရှိတာ ဒီမိန်းမကို သိစေချင်သည်။ သူ့နံဘေးကို ယိမ်း
အခုချက်ချင်း ရောက်လာစမ်းပါတော့။ တကယ်လို့ ယိမ်းဝင်လာရင် သူ
နေရာပြောင်းသင့်ပြောင်းထိုင်ရမည်။

ဒီ နက်နက် ဆိုတာကို အားမနာနိုင်ပါ။ ခပ်ညှို့ညှို့အကြည့်တွေ
အပြုံးတွေကို သူလုံးဝမကြိုက်။ မိန်းခလေးထဲမှာ အခုလိုပုံစံကို သူ အထင်သေးဆုံး၊
သဘောမတွေ့ဆုံးပဲဖြစ်သည်။

ပန်းဆိုတာသူ့ဟာသူ လှပတင့်တယ်ပြီး သူတန်ဖိုးနှင့်သူရှိပြီးသား။
မြင်တဲ့သူက အလိုလို နှစ်သက်ပြီး ခူးချင်စိတ် ဖြစ်လာမှာပဲလေ။

ပန်းကိုယ်တိုင်ကခူးပါခူးပါ၊ ခြွေပါတော့ဟု အောက်ကျိုပြီး
တောင်းဆိုစရာမလို။

ဒါဟာ တန်ဖိုးလျော့အောင် ကိုယ်လုပ်နေတာပဲ။ သိမ်မွေ့တဲ့
£ကြွေးလေးသာရှိမယ်ဆိုရင်တော့ ထိုအမျိုး သမီးဟာ အခုထက်ပို စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းနိုင်ပါသည်။

အခုတော့ ဇေဩ စိတ်တွေ အလိုလို မွန်းကြပ်ရှုပ်ထွေးနေသည်။
မင်္ဂလာတေးသံကိုပင် ကောင်းကောင်းမခံစားနိုင်။

ဟော

သူတမ်းတနေတုန်းမှာပင် ယိမ်းမို့ လှမ်းဝင်လာပြီ။
ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလှလှလေးနဲ့ ဘယ်လောက်ရင်အေးစရာကောင်းသလဲ။
တရှက်မက်မက် သူ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ယိမ်းရယ်

ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ

အချစ်စွမ်းအားနှင့်ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ရွှန်းရီလာခဲ့သည်။ ယိမ်းက နဲ့နဲ့လေး
ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှမ်းဝင်လာသည်။

မင်္ဂလာလျှောက်လမ်းလေးဆီကနေ စားပွဲတွေဆီ လှမ်းရှာသည်။သူ
ယိမ်းကို လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြဖို့ ရွယ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ နှင်ဆီလက်က အမှတ်မထင်

“ဟိတ် ယိမ်း ..ဒီမှာ” ဟု အား တက်သရော လှမ်းခေါ်လိုက်၏ ။

ဇေဩ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩသွားမိသည်။ နှင်းဆီနက်က
ယိမ်းလက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲကာ သူ့နံဘေးက ထိုင်စေသည်။

သူမရဲ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ဘယ်အချိန်ကချပြီး နေရာဦးထားသလဲမသိ။
ဇေဩဇာရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ အစကတည်းက နေရာမရှိ။ ညာဘက်မှာက နှင်းဆီနက်။
နှင်းဆီနက်ရဲ့ဘေးမှာ ယိမ်းက ဝင်ထိုင်သည်။

ယိမ်းသည် နက် လှမ်းခေါ်လိုက်ကတည်းက နက်နံဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့
ဇေဩကိုမြင်ပြီး ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာက စေ့ဆော်သတိပေးလိုက်သလို
လေးလံလံကြီးဖြစ်ကာ ဝမ်းနည်းနုမြောသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးမှာ
ပြုံးပင်မပြုံးနိုင်တော့ပါ။

သူတို့က ဘာလို့ အတူယှဉ်တွဲထိုင်နေရတာ လဲ။

သူတို့ချင်း သိကျွမ်းပြီးသားလား။ ဘယ်တုန်းက သိနေကြတာလဲ။

ယိမ်းနဲ့နဲ့မို မျက်နှာလေးမှာ ခပ်ပျက်ပျက်လေးနှင့်

ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် သိသာလှသည်။ ခုလေးတင် ရည်းစားစကားပြောတော့
မလိုလိုလူက နောက်ငါးမိနစ်မှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်

အတူယှဉ်တွဲရှိနေနိုင်သည်ဆိုတာ ယိမ်း မတွေးမိသည့်ဟာကွက်ပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် အတော်ကြီး အငိုက်မိသွားသည်။

ပြီးတော့ နက်မျက်နှာ အမူအရာဟာ မှီရသလို

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေတဲ့မျက်နှာ။ အဲဒီ မျက်နှာကြောင့်ပဲ နှလုံးသားမှာ လှစ်ခနဲ
မြန်မြန်စိုးရိမ်လိုက်မိတာပါ။ ဇေဩလည်း ကြောင်အမ်းနေမိသည်။ ကိုယ်ခေါ်မည့်
ယိမ်းကို သူက အရင်ဦးအောင်ခေါ်လိုက်တော့ ဘာပြောရမည်မသိ ဖြစ်သွားရတာ
အမှန်ပါ။

အခုန ယိမ်းပြောလိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းက ဝင်သွားပြီဆိုတာ
နှင်းဆီနက်ကို ပြောတာပေါ့။ နှင်းဆီနက်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ယိမ်းသူငယ်ချင်း
ဖြစ်စရာလားကွာ။ ဘာကိုမှန်းမသိ ဇေဩ အတော်လေး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားမိသည်။

သူနှင့်ယိမ်း ကြားမှာ နေရာထူထိုင်လျက်ရှိတဲ့ နှင်းဆီနက်ကို
အလိုလိုနေရင်းက မုန်းတီးခါးသီးသလို ဖြစ်သွားမိသည်။ နှင်းဆီနက်က ယိမ်းဘက်
ပြုံးမော့မော့လေးကြည့်ကာ

“ဟဲ့ နက်ပြောတဲ့တစ်ယောက်လေ၊ အခု ဒီမှာလာဆုံတယ်၊ သူ့နာမည်က
ကိုဇေဩဇာတဲ့”

နက် မျက်စပစ်ပြောကတည်းက ယိမ်း သိလိုက်ပါပြီ။

ဆိုက်ဘာကဖေးထဲထိ လိုက်ဝင်ထိုင်ပြီး ငေးမောနှစ် သက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဇေဩပဲ
ဖြစ်တော့မှာ။

သူက ပေါ့ပေါ့လေး ပြောလိုက်ပေမယ့် ယိမ်းနှလုံးသားမှာတော့
ရုတ်တရက် ဖျစ်ညှစ်ခြေမွခံရသလိုပါပဲ။ ရင်မှာ နင့်ခနဲ ဆို့သွားမိ၏ ။

စကားလေးတစ်ခွန်းရဲ့ ရိုက်ချက်က ပြင်းသည်။ နှလုံးသား

ဗဟိုချက်ကိုထိမှန်သည်။ ပန်းရောင်သမ်းနေတဲ့ မျက်နှာလေးမှာ

ဖြူဆုတ်သွားရသည်။

“သူက နက်သူငယ်ချင်းပါ။ ယိမ်းမိုမို တဲ့”

ဇေဩဇာက နှင်းဆီနက်ကို ဘုကြည့်ကြည့်ကာ

“ကျွတ် ခင်ဗျား မိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ယိမ်း နဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ပြီးသား၊ ကျောင်းမှာကတည်းက သံယောဇဉ်ရှိပြီးသား၊ ပြောလိုက်လေ ယိမ်း ၊ ဟား ဟား အခုမှသိတဲ့သူစိမ်းက ပြန်မိတ်ဆက်ပေးနေတယ်၊ ရယ်ရတယ်”

“ဪ အဲဒီ လိုလား”

ဒီတခါတော့ နှင်းဆီနက်က မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဇေဩဇာပြောပုံက တစ်မျိုးလေ။ သူမကိုပဲ မျက်မုန်းကျိုးနေသလိုလို။ ကိုယ်က သူ့ကိုချစ်မိတဲ့အချိန်မှာ သူက ကိုယ့်ကိုမုန်းနိုင်သလား။

ဒါမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နှင်းဆီနက် လက်မခံပါ။ မေတ္တာဆိုတာ အသွားအပြန်သဘောတော့ ရှိကိုရှိရမည်။

“ယိမ်းနဲ့ခင်ပြီးသားတဲ့၊ ပျော်လိုက်တာ၊ စောစောစီးစီးကပြောပါလား ယိမ်းရယ်”

“ယိမ်းလည်း မသိဘူးလေ” နှင်းဆီနက်ပုံစံက လမ်းကြောင်းတွေပြီ၊ တံခါးပွင့်ပြီဆိုပြီး တကယ်ပဲ အားတက်ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်ဟန်ပေါက် သည်။ ယိမ်းနဲ့ခင်ပြီးသားတဲ့။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အဆက်အသွယ် အဆက်အစပ် ဘာရှိဦးမှာလဲ။ နက်တော့ဟန်ကျလေပြီ။ ယိမ်းဘက်သို့လည်း ကျေးဇူးတင်စွာ၊ အားကိုးစွာ ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် အမိပ္ပယ်ပါပါ ကြည့်မိသည်။ နက် ဆိုလိုတဲ့သဘောကို ယိမ်းတစ်ယောက် ရိပ်မိမှာပါ။ အဲဒီ နေ့ကတည်းက ယိမ်းထံ ဖုန်းဆက်ပြီး

“ယိမ်း ဒီနေ့ ငါဘာလုပ်လဲ သိလား၊ ငါ လူတစ်ယောက်နောက်ကနေ တိတ်တိတ်လေး လိုက်ကြည့်မိတယ်၊ ရင်တွေခုန်လိုက်တာဟယ်၊ အခုတွေ့ရင်

အခုပျော်တယ် သိလား”ဟု အဖြစ်အပျက်အားလုံး ရင်ဖွင့်ခဲ့သည်။

လူချင်းတွေ့တော့လည်း သူ ဘယ်လိုဆွဲဆောင်မှုရှိတာ၊ မျက်လုံးရီရီတွေက တစ်ချက်လေးကြည့်တာနဲ့ ရင်ထဲ လုပ်ခနဲအေးအေးသွားရတာ ၊ အကျိုးဖြူလက်ရှည် အသားပျော့ပျော့ လေးကသူနဲ့ဘယ်လိုလိုက်ဖက်တာ၊ အကျိုးရင်ဘတ်အပေါ် ကြယ်သီးတစ်လုံးကိုဖြုတ်ထားတဲ့ဟန်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ခပ်လွင့်လွင့်သဏ္ဌာန်လေးဖြစ်နေတာ၊ စတိုင်လ်ပင်လေးနဲ့ လမ်းလျှောက်ဟန်က ဘယ်လောက်အထိ စမတ်ကျတာ။ သူ့လက်ချောင်း ဖြူဖြူသန့်သန့်လေးတွေ ကွန်ပျူတာကီးဘုတ်ပေါ် ပြေးလွှားနေတာ ဘယ်လိုကြည့်ကောင်းမှန်းမသိလို့ထိုင်ငေးခဲ့ရတာ စသဖြင့် ဘာမဟုတ်တဲ့ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာလေးပိုပဲ တစ်နေ့လုံး နားညည်းအောင် ထပ်ခါတလဲလဲပြောနေမိတာတွေ ယိမ်းမေ့ဦးမှာမဟုတ်ပါ။ နေ့စဉ်ရကဆက် ကဖေးဆိုင်လေးထဲ တိတ်တဆိတ်သွားရှာခဲ့တာလည်း ယိမ်း သိပါသည်။ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နက် ဘက်က မခြွင်းမချန်ပြောပြခဲ့တာပဲလေ။ ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်ပေးတတ်မှာပါ။

ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ယိမ်းလက် ဆွဲဆွဲပြီး ခုန်ပေါက်ကပစ်လိုက်ချင်တာ။ နက်ရဲ့အပျော်တွေ ယိမ်းကိုလည်း ခွဲဝေခံစားစေချင်လွန်းလို့ပါ။ နှင်းဆီနက်မှာ နှုတ်ခမ်းလေးမစေ့နိုင်အောင် ပြီးမြဲမြဲချိုကြည်နေပါသည်။ နံဘေးက ဇေဩဇာကိုလည်း ခိုးခိုးကြည့်ရတာ ခဏခဏ။

ယိမ်းက တေးသံကြားမှာ စကားပြောရမှာစိုး၍ လားမသိ၊ ခေါင်းလေးငုံကာ စားပွဲမျက်နှာပြင်ဖြူဖြူကို အကြောင်းမဲ့ငေးကြည့်နေပါသည်။ ဇေဩဇာကလည်း နှင်းဆီနက်ဘက်ကို မျက်နှာမလှည့်ဘဲ တစ်ဖက်ကို လွှဲထားသည်။ အဲဒီ နှင်းဆီနက်ကို ကျော်ပြီးမှ ယိမ်းမျက်နှာလေးကိုမြင်ရဖို့ စောင့်ငဲ့ကြည့်နေရတာ ကိုပင် သူ ဒေါသဖြစ်နေပြီ။ ပိုစိတ်တိုဖို့ကောင်းတာက ယိမ်း သူ့ကိုမော့မကြည့်တာ။ စကားမပြောသေးတာပဲ။ ငြိမ်သက်တိတ် ဆိတ်ခြင်းကို ဆောင်ယူလာတာ

ဘယ်သူလဲ။အခုန အပြင်ဘက်တုန်းက ယိမ်း သူ့ကို မူနဲ့နဲ့လေးတုံ့ပြန်ခဲ့သေးတာပဲ။
အခုမှ အေးစက်သွားတာကို လက်မခံချင်အောင်ဖြစ်မိသည်။

ယိမ်းကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်လိုအနှောက်အယှက်မှ
အဝင်မခံနိုင်ဘူးနော်။ နှင်းဆီနက် မကလို့ နှင်းဆီဘီလူးမပဲဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘူး။

မူယာမာယာတွေတော့ လာမလုပ်နဲ့။ လုံးဝလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး။

ခဏလောက်အကြာမှာပဲ တေးဂီတသံရပ်ကာ မင်္ဂလာသတိုးသား
သတိုးသမီးတို့က နှစ်ဖက်မိဘ အခြံအရံတို့နှင့်တကွလျှောက်လမ်းက
ကတ္တီပါခင်းပေါ် စတင်ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုစဉ်မှာ အခါတော်ပေးသီချင်းကို ဟောမာနေဝင်းဆိုပါသည်။
ခန်းမထဲကလူတွေက မင်္ဂလာ သတိုးသား သတိုးသမီးတို့ဆီ
လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြပေမယ့် ဇေဩဇာကတော့ အခွင့်သာတုန်း
ယိမ်းမျက်နှာလေးမြင်ရဖို့ နှင်းဆီနက်ကိုကျော်၍ လှမ်းကြည့်သည်။

ယိမ်းကလည်း လှစ်ခနဲ ခိုးကြည့်တာမို့ အကြည့်နှစ်ခုဖျတ်ခနဲ
ဆုံသွားသည်။ ယိမ်း က အသာအယာ မျက်လွှာလေးချသွားသည်။ ဇေဩဇာ
ဘာမှမပြောပေမယ့် သူမထံ စူးစူးငေးငေးကြီး ကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်တော်ကို ကြည့်စမ်းပါ ယိမ်းရယ်။ ရင်ထဲက အချစ်တွေကို
ကွယ်ဝှက်သိမ်းဆည်းထားဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ချစ်လိုက်ကြပါစို့လား။ သူမပုံစံမတုန်မလှုပ်လေးကြောင့်
ဇေဩဇာချင့်မရဲဖြစ်နေမိသည်။

“ငုဝါအစ်မက ချောသားပဲနော်၊ မိတ်ကပ်ပြင်ထားလိုက်တော့
မှတ်တောင်မမှတ်မိဘူး”နှင်းဆီနက်က အလွှာပ သလွှာပ စကားဆိုရင်း
ယိမ်းဘက်ကြည့်တော့ ယိမ်းအကြည့်က စားပွဲပေါ်နေမရွံ့သေး။

ဇေဩဇာကတော့ သူမ ဒီဘက်လှည့်တာနှင့် သူ ဟိုဘက်လှည့်သွားတာ တစ်ပြိုင်နက်ပင်။

နှင်းဆီနက်နှင့် တမင်အကြည့်ချင်းမဆုံအောင် ရှောင်လွှဲထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ဘာတုန်းကွယ်။ တို့ကို ဂရုမစိုက်ချင်တာလား။

နှင်းဆီနက်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ပုရိသတွေအားလုံးကို ငေးမောကြွေကျစေနိုင်တဲ့မိန်းမပါ။ နှယ်နှယ်ရရ ပါမွားကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူး။

နက်ရဲ့ အလှကွန်ရက်မှာ အလူးအလဲ ကျရှုံးနေသူတွေ ပုံအောနေပါတယ်။ မခံချင်သော မာနလေးတစ်ခုက နက်ရင်ထဲမှာ ရုန်းကြွလာ၏ ။

နက်တစ်ချိန်လုံး တမ်းတရှာဖွေနေတာဟာ နက် နှလုံးသားကို ဒီလိုမျိုး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်လှုပ်နိုင်သူ တစ်ယောက်ကိုပဲလေ။

နက်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ယောက်ျား တွေ့ခဲ့ရင် ရအောင်ယူ နိုင်ဖို့က နက်ရဲ့တာဝန်ပဲ။ သူဟာ နက်အတွက် စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုလည်းဖြစ်သွားပါပြီ။

သူက ဘာမို့ နက်ရဲ့အလှအပတွေကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ရမှာလဲ။ ဘာလို့ သတိမထားရမှာလဲ။

သူလည်း ယောက်ျားလေးထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲလေ။ သူက ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့လဲ။

နှင်းဆီနက် အနည်းငယ်လည်း မခံချင်ဖြစ်မိသည်။ နက်ကိုမကြည်ဘဲ ခေါင်းကြီးကို တမင်သက်သက် ဟိုဘက်လှည့်ထားတာဟာ နက်အရှက်ကို ခွဲသလိုဖြစ်နေသည်။

ကိုယ်ကတော့ အလေးအနက် ထားလိုက်ရတာ ။

အမြတ်တနိုး သဘောကျ နှစ်သက်လိုက်ရတာ ။ ယိမ်းကိုပင် တသသ ဖွင့်ဟဝန်ခံထားမိတဲ့အဖြစ်။

ယိမ်းရဲ့အရှေ့မှာ မျက်နှာမငယ်ချင်ပါ။ သူမဟာ အချစ်ရေးမှာ
အောင်မြင်ပေါက်ရောက်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်။

သူမ သဘောကျမိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို မကြာမီ
အချိန်တွင်း ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရမည်။ ဒါဟာ နှင်းဆီနက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲဖြစ်သည်။

*

အခန်း(၂)

အပြန်လမ်းမှာ ယိမ်းနွဲ့နွဲ့မို့ ရင်ထဲ ခွန်အားတွေ စုပ်ယူခံရသလို လူက ပျော့ခွေခွေနှင့် ကူရှင်ကို အသာမှီထားသည်။

နက်ကတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ကြော့ကြော့ရှင်းရှင်းလေးနှင့် စတိုင်ကျကျ ကားမောင်းနေပါသည်။ ညနေ စောင်းပြီမို့ လမ်းမှာလည်း ကားတွေများပြားနေသည်။ နက် မျက်လုံးကို မျက်မှန်နက်နှင့် အကာအကွယ် ယူမထားတော့ပါ။

ယိမ်းက ကားအပြင်လမ်းတစ်လျှောက်ကိုသာ ဘာရယ်မဟုတ် ငေးမောလိုက်ပါလာမိသည်။ ဇေဩသည် ယိမ်းကို စိတ်ခုလည်း ယိမ်းမှ မတတ်နိုင်တော့ပဲနော်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲနည်းနှင့် ယိမ်း နုလုံးသားမှာ အားငယ်ပြီး လူက စိတ်ဓာတ်ကျလျက် ငိုချင်နေသည်။ နက် စွဲလမ်းလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ဇေဩပဲတဲ့။ ကံကိုပဲ အပြစ်ပုံရတော့မလား။ လောကကြီးထဲမှာ လူပျိုလူလွတ် ယောကျ်ားလေးတွေ ဒီလောက်အများကြီး ရှိနေတဲ့ဥစ္စာ။

နက်က နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာ တစ်ပတ်မပြည့်သေးတဲ့ ဇေဩမှ လာဖြစ်နေရတာ လဲ။ နက် သဘောကျတဲ့ အကျ..ဖြူလေးနဲ့ ကိုလူချောဟာဘာကြောင့် ဇေဩမှ လာဖြစ်နေရတာ လဲ။

ယိမ်းက ပင်ပန်းလှသော ပင့်သက်ငွေ့လေးကိုသာ ရှိုက်မိတော့သည်။ နက်က ချစ်မိပါတယ်ဆိုမှတော့ ယိမ်းဘာများတတ်နိုင်ဦးမလဲ။

ရှိပါစေတော့။

ခွင့်လွှတ်တော့ ဇေဩရယ်။ ယိမ်းတောင်းပန်ပါရစေ။ မျက်ရည်တွေ
ရစ်သိုင်းမလာအောင် ယိမ်းမိုက မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်၍
အမြန်သိမ်းဆည်းသည်။

သူ မသိခင်မှာပဲ ယိမ်း အချစ်တွေအားလုံး တစ်စမကျန်
ရုပ်သိမ်းရပါတော့မည်။ နှင်းဆီနက်ဆိုတာ ယိမ်းအတွက် ရိုးရိုးသူငယ်ချင်း
မဟုတ်ပါ။

မိသားစုအလိုက် ကျေးဇူးရှိတဲ့ ကျေးဇူးရှင်မိန်းကလေးပါ။
နက်ကျေးဇူးတွေဟာ ဆပ်လို့မကုန်နိုင်အောင် များပြားသည်။

သူ့စေတနာတွေကို ဘယ်လိုပြန်ဆပ်နိုင်မှာလဲ။ နက်ကို အရှက်ရ
သိမ်ငယ်စေတဲ့ နည်းမျိုးနှင့်လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။

နက်ရယ်။

ယိမ်း ကျေကျေနပ်နပ်ပဲ နောက်ဆုတ်ပါတယ်။ ရင်ထဲက အချစ်တွေက
မစရသေးခင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။

“ယိမ်း”

“ဟင်”

နက် ခေါ်သံကြောင့် လန့်ပင် လန့်ဖျပ်သွားမိ၏ ။ တစ်ခုခု
စတင်ပြောတော့မည်ဆိုတာ ကြိုတင်ရိပ်မိပြီး ယိမ်းမိုရဲ့ ရင်ခုန်သံတို့
တဒုတ်ဒုတ်မြည်လာခဲ့သည်။နက်သည် မီးပွိုင့်မှာ ကားကိုအရှိန်လျှော့ရင်း

“ဇေဩဇာအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြစမ်းပါ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“နင် သိသလောက်ပေါ့”

“အထွေအထူးတော့ မသိပါဘူး၊ သူ ဂျပန်ထွက်သွားကတည်းက အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ”

ယိမ်းက အသံမှန်မှန်ဖြင့် အရေးမကြီးလှသလို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ဖြေလိုက်သည်။

“သူနဲ့ယိမ်းနဲ့ ကျောင်းမှာ အတန်းတူလား”

“အတန်းတော့ မတူဘူး၊ ကျောင်းပဲတူတာ၊ သူက အဲဒီ ကလည်းက တခြား Business သင်တန်းတွေ လိုက်တက်ထားတယ်”

“ဟုတ်လား ပညာတော်တာပေါ့”

နက်က သဘောတကျ ရေရွတ်သည်။ ဇေဩ အကြောင်းမေးရတာ ကြားရတာ လေးတွေကိုပင် ဝီတိဖြစ်နေတဲ့ အမူအရာမျိုးပါ။

ယိမ်းက ပင့်သက်လေး ခိုးရှိုးကံမိပြန်သည်။

နက်ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်နေတယ်ဆိုတော့လည်း ယိမ်းဘာတတ်နိုင်မလဲ ဇေဩရယ်။

ပြောမယ် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ စကားတွေကို ရှင့်ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါနော်။ ယိမ်းတို့ ရှေ့တစ်ဆင့် တက်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။

“သူ့မှာ ရည်းစားတွေဘာတွေ ရှိလား”

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒါတော့ မသိဘူး”

“တွဲခဲ့တာရော”

ယိမ်း မဖြေတတ်တော့။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ယိမ်းကိုလာကြိုတတ်၊ ယိမ်းကြိုက်တတ်တဲ့ မုန့်တစ်ခုခု ဝယ်လာတတ်တဲ့ သူ့ကို

သူများတွေက ယိမ်းရဲ့အတွဲလိုသာ ထင်ကြတာပါ။

ကျောင်းဖယ်ရီပေါ်မှာ ယိမ်းအနားလာထိုင်တတ်တဲ့ သူ့အပြုအမူလေးကို ခုထိ ရင်ခုန်ကြည်နှူးနေမိဆဲ။ ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်မပြောခဲ့တာတစ်ခုကလွဲရင် ယိမ်းတို့ ချစ်သူတွေလို တတွဲတွဲ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

အမေနဲ့ မောင်လေးဝဏ္ဏလည်း သူ့ကို သိကြခင်ကြတာပဲ။ ယိမ်းတို့ ကျောက်ကုန်းမှာနေတုန်းက ဇေဩ ခဏခဏ ရောက်လာတတ်ခဲ့သည်။

“တွဲခဲ့တာ မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ယိမ်းတော့ မတွေ့ဘူး”

“ထင်သားပဲ၊ သူ့မျက်နှာလေးက အရမ်း အင်နိုးဆင့်ဖြစ်တယ်” နက်က အမြတ်တနိုးဆိုသည်။

“ယိမ်း နင်နဲ့ကတော့ တကယ်သူငယ်ချင်းပါနော်” ထိုမေးခွန်းကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။ ဘာမှလည်း ချက်ချင်းမဖြေမိ။

“ကြိုက်မနေတာ သေချာတယ်မို့လား”

“ဘာတွေမေးနေတာလဲ နက်နက်ရာ” ယိမ်း တကယ် စိတ်ရှုပ်လာပါသည်။

“ယိမ်းဘက်က မကြိုက်ဘူးဆိုရင်ပြီးရော၊ သူ ကြိုက်မကြိုက်တော့ ငါဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ပရိပို့စ်လုပ်ဖူးလား၊ အဲဒါ ရှင်းရှင်းသိချင်တာ”

“မလုပ်ဖူးပါဘူး၊ ရိုးရိုးပဲ၊ နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ” ယိမ်းက ညာလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ မရိုးဘဲ ဆန်းပြားစွာ တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့နေတာကို ဒီအချိန်မှာ ဝန်ခံလို့မှ မဖြစ်သေးတော့တာ။

ရည်းစားဖြစ်ဖို့ ငါးမိနစ်အလိုလား၊ ဆယ်မိနစ်အလိုလားဆိုတာတော့ ယိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း သေချာမသိပါ။ အခုတော့ သူမနှင့် ဇေဩတို့အကြားကို

နက်နက်ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီဆိုတာက ပိုသေချာနေပါသည်။

နာကျင်လာသော နှလုံးသားကို
မနာကျင်သလိုပဲအားတင်းထားလိုက်သည်။ စောင့်နေခဲ့ရတာ အချိန်ယိမ်း
အတွက်အကြာကြီး။ ပြန်တွေ့ခွင့်ရပြီဆိုတော့လည်း ရှင်သန်နေတဲ့
မျှော်လင့်ချက်လည်း လမ်းဆုံးသွားရပြန်ပြီ။ သူမကိုယ်တိုင်က အချစ်အတွက်
ကံမကောင်းတဲ့သူပဲ ဖြစ်နေတာလား။

ယိမ်း မတွေးတတ်တော့ပါ။

နက်နက်ကိုမို့လို့ ယိမ်း ရှေ့မတိုးဘဲ စွန့်လွှတ်လိုက်မှာပါ။
နက်နက်အတွက်မို့လို့။

ပွင့်အံ့ဆဲ အချစ်တံခါးလေးတစ်ချပ် ပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီ။ ပိတ်ရုံမက
သော့ခတ်လှောင်ပိတ်ထားလိုက်ရတော့မှာ။ ဒါဟာ ယိမ်းရဲ့ ကံတရားပဲပေါ့။

“ဒါဆိုရင် ငါနဲ့မြန်မြန်နီးစပ်ဖို့ နင် ဝိုင်းကူညီနော် ယိမ်း”

“အင်းပါ”

ခေါင်းညိမ့်လိုက်သည်။ ဒီတခါ ခေါင်းညိတ်ရတာ ရင်ထဲ လေးလံ
အပင်ပန်းဆုံးပါ။ နှင်းဆီနက်ကတော့ သိမှာမဟုတ်။

ဒါဟာ နင်အတွက် သူမဘက်က
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးဆပ်ခြင်းတစ်ခုပါပဲ။ နက် စိပ်ချမ်းသာပါစေတော့၊

“အဟီး ငါတော့မရှက်ပါဘူး၊ သူ့ကို အရမ်းသဘောကျတယ်။ ငါရအောင်
ယူချင်တယ်၊ ငါလိုချင်မက်မောတဲ့ ယောက်ျားမျိုးက ဇေဩဇာလို လူပဲ၊ သိလား ”

နှင်းဆီနက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချပြော၏ ။ ပြီးလျှင်မီးစိမ်းတော့
ကားကို အသာအယာ မောင်းထွက်လာသည်။

“သူကတော့ နန္ဒြေမရတဲ့ မိန်းမလို့ ထင်မလား မသိဘူးနော်၊ ငါလည်း

ဟန်မှမဆောင်တာ”

ယိမ်း ရင်မှာ နင့်နင့် သည်းသည်း မွန်းကြပ်သွားရသည်။ နက်လို သတ္တိမျိုး သူမမှာမရှိပါ။ ဇေဩဇာဘက်က မပြောမချင်း သူမ တိတ်တဆိတ်စောင့်နေခဲ့တာ။

ရေလာမြောင်းပေး စကားလေးတောင် တစ်ခွန်းမဟခဲ့။ ယိမ်းရင်ထဲကို သူမြင်သွားမှာပင် စိုးရိမ် ရှက်ရွံ့နေခဲ့မိသေးသည်။

နက်နှင့်တော့ ကွာခြားလွန်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ နက်ကတော့ သူချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့အကြောင်း သတ္တိရှိရှိ ဖွင့်ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

“ငါကို ဇေဩဇာ နားလည်ပေးရင် ကောင်းမယ်နော်” “ဇေဩက သဘောကောင်းပါတယ်”

“နင်က သူ့ကို ဇေဩလို့ ခေါ်တာလား”

“အင်း”

“နင့်ခေါ်သံလေးက တစ်မျိုးပဲ၊ နားထောင်ကောင်းတယ်၊ နက်ရော အဲဒီလို ခေါ်ရမလား”

“ဪ ဘယ်သိမလဲ၊ နက် ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပေါ့”

“နက်က မောင်လို့ ခေါ်ချင်တာ၊ ဟား ဟား”

သူ့ဘာသာသူပြောပြီး သူ့ဘာသာသူ အော်ရယ်လိုက်၏ ။ နက်နက်ကို ကြည်ရတာ အလိုလို ပျော်နေပုံရပါသည်။

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ ယိမ်း၊ သူ့အိမ်ကို ငါတို့သွားလည်ရင် ရမလား”

“သူ အရင်ကတော့ ရန်ကင်းမှာနေတာ၊ အခုတော့ ဘယ်မှာနေသလဲ မသိဘူး၊ အိမ်အထိတော့ သွားလည်တာ မကောင်းဘူးထင်တယ် နက်ရဲ့”

“အေးပါ သိတော့သိပါတယ်၊ စိတ်က မရှည်လို့၊ ဖုန်းပဲ
အရင်ပြောကြည့်ပါဦးမယ်နော်”

“အင်း”

“နက် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အကြံလည်းပေးဦးနော်”

ယိမ်းက ခေါင်းလေးသာ ညိတ်ရသည်။ နက်နက်ကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲ
သူမလည်း မသိသေးပါ။

ဇေဩရဲ့ ခပ်တင်းတင်း အကြည့်ကိုတော့ ယိမ်းလည်း
ခပ်လန့်လန့်ဖြစ်နေပါသည်။

“သူက အထာကိုင်မယ်ရုပ်ကြီးနော်”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး နက်ရယ်”

“သူ ဒီမှာ ကြာကြာနေဦးမှာလား၊ ဂျပန်ကို ပြန်သွားမှာလား”

“အဲဒါတော့ ယိမ်းလည်းမသိဘူး”

“နင်က စကားမှမပြောတာ၊ တစ်ချိန်လုံး ပါးစပ်ကြီးပိတ်ထားတာကိုး၊
တွေ့တုန်းဆိုခိုက် မေးပါလား”

နက်က ယိမ်းကို စိတ်မရှည် လက်မရှည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ပုံရသည်။
တကယ်လည်း ယိမ်းတို့နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်ဆိတ်ငြိမ်နေမိခဲ့ကြတာကိုး။

“သူက ဖုန်းဆက်မယ်ပြောတာကိုး”

“ဟုတ်လား၊ သူ ဖုန်းဆက်ရင် နက်အကြောင်းလည်း
များများပြောပေးဦး”

အခုမှတော့ နက်အကြောင်းသာ ပြောမှာပါ။ ယိမ်းတို့ အကြောင်း
သိပ်မှပြောစရာမရှိတော့တာ။

“အင်းပါ နက်ရယ်”

“နင် ငါ့ကို ဇေဩနဲ့ သဘောတူရဲ့လား”

“တူပါတယ်”

“ငါတို့နှစ်ယောက် တွဲလျှောက်ရင် အရမ်းလိုက်မယ်နော်၊ နှစ်ယောက်လုံး အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ အချောချင်းလည်းညီတော့ ဟီးဟီး”

“လိုက်ပါတယ်”

“ယိမ်းပြောပုံက မတက်ကြွဘူး”

“တက်ကြွ ပါတယ်”

“သူ့ဖုန်းနံပါတ်လည်း ငါ့ကိုပေးထားဦး”

“အခုဖုန်းကို ငါ မသိဘူး ၊ သူ့ဆက်ရင် ပြောပြမယ်”

“ဇေဩလေးကတော့ နှင်းဆီနက်ရဲ့လက်က ပြေးမလွတ်ပါဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ်မို့လား”

နက်နက်က သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် အပိုင်ပြောနေသည်။
ယိမ်းမှာတော့ ရင်ထဲ ခပ်လေးလေးပါ ။

ဇေဩရဲ့ မကြည်လင်သော အမူအရာကို ယိမ်း အကဲခတ်မိသည်။သူ
နက်နက်ကို သိပ်သဘောကျပုံမပေါ်ပါ ပထမတော့ ယိမ်းက သူ့အပေါ်
အထင်လွဲချင်မိသေးသည်။ နောက်မှ သူ့ဆက်ဆံရေး သိပ်မပြေပြစ်တာကို
သတိပြုမိခဲ့တာ။

နက်အပေါ် အမြင်မစောင်းစေရန် ယိမ်း အတော်ကြိုးစားနားချရဦးမှာပါ
။ ဒါ့ကို နက်နက်ကတော့ သိမှာမဟုတ်ချေ။ အိမ်ရောက်တဲ့အထိ
ဇေဩအကြောင်းလေးတွေသာ ပြောလို့မကုန် ဖြစ်နေရှာသည်။

သူ ဇေဩကို အတော်ကြီး စွဲလမ်းနှစ်သက်နေတာကို ယိမ်း မယုံချင်ပဲ
ယုံလိုက်ရပါသည်။

*

နှင်းဆီနက် ကားလေး ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ယိမ်းမိုက သူမရဲ့
တိုက်လှေကားထစ်တွေကို အားမပါစွာ တက်လာခဲ့မိသည်။ ဘဲလ်ကို မတီးရသေးခင်
မေမေက တံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေးသည်။

“ပြန်လာပြီလား သမီး၊ မင်္ဂလာဆောင်က စည်ရဲ့လား”

“စည်ပါတယ်”

ယိမ်း မျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းနေတာကိုကြည့်ပြီး ယိမ်း မေမေ
ဒေါ်ထားထားနွဲ့က

“သမီး အတော်ပင်ပန်းလာတယ်ထင်တယ်” ဟုဆို၏ ။

“ပင်ပန်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ ယိမ်း နည်းနည်း
ညောင်းလာလို့ နားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး အေး နားလိုက်ဦး၊ ရေချိုးချင်လည်း ချိုးပေါ့၊ တောင်ကြာမှပဲ
ညစာစားကြတာပေါ့”

“ယိမ်း မစားချင်တော့ဘူး မေမေ ၊ မေမေပဲ၊ စားနွံလိုက်နော်၊
မုန့်တွေစားတာ အီလာလို့”

အမှန်တော့ ဟိုမှာ မုန့်လည်း သေချာစားဖြစ်တာမဟုတ်ပါ ။

ယိမ်းဘာသာ ရင်တွေပြည့်နေပြီး ဘာမှကို စားချင်စိတ်မရှိတာ။

မေမေက ဖွင့်ထားသော တီဗီကို ဆက်ကြည့်နေလျှင် သူမက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆံထုံးကိုဖြေ၊ အိမ်နေရင်း တီရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်အပွကြီးကို လဲလှယ်ကာ မျက်နှာတွေသစ်ပစ်လိုက်သည်။

မိတ်ကပ်တွေ သန့်စင်သွားတော့ မျက်နှာလေး အေးမြလန်းဆန်းသွားရပါသည်။ ပြီးလျှင် ယိမ်း ဘာမှမလုပ်ချင်ဘဲ အဲယာကွန်းလေးဖွင့်ကာ ခုတင်ပေါ် လဲချလိုက်ပါသည်။

ဇေဩရယ် ယိမ်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် စိတ်ဆိုးမှာလား။ နက်အပေါ်ရော ဘယ်လို သဘောထားမှာလဲ။ ရင်ဆိုင်ရမှာ ယိမ်းနဲ့နဲ့မို့ ကြောက်နေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဖုန်းဆက်ရင် ပုံမှန်ဆက်ဆံပြီး နက်နက်နှင့် အဆင်ပြေသွားဖို့ လမ်းခင်းပေးရမည်။ အချစ်ကို စွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့ သူရဲကောင်းမကြီးတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဇေဩရယ်။

ဒါပေမဲ့ နက်နက် ကျေးဇူးတွေက အများကြီးရှိတယ်။ ပြီးတော့ ယိမ်းတို့နှစ်ယောက် ဘာမှပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောကြရသေးဘူး။ ဒါဟာ နက်နက်ဘက်ပြောင်းပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ အားသာတဲ့အချက်ပဲ။

ဇေဩ ယိမ်းကို စိတ်ဝင်စားတာကိုတော့ ယိမ်းသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ရင်ခုန်မှုလေးက ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီ။ ဒီတစ်သက်မှာ မျှော်လင့်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။

ဇေဩကို နှင်းဆီနက်နဲ့ လွယ်လင့်တကူ ကြည်ဖြူတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ ယိမ်းနှလုံးသားကို ရင်းနှီးပေးဆပ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ ယိမ်းကိုယ်တိုင်ပဲ သိပါတယ်ကွယ်။

အခန်း(၃)

အဲဒီ နေ့ညဦးပိုင်းမှာပဲ ယိမ်းနွဲ့နွဲ့မို့ အိပ်ရာထဲခွေလှဲနေစဉ်အိမ်သို့
ဧည့်သည်တစ်ဦး ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ မေမေနှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်
စကားပြောနေသံကို အခန်းထဲမှ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရလျှင် ယိမ်း ရုတ်တရက်
တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။

ဘုရားရေ

သူ အိမ်အထိ လိုက်လာခဲ့ပြီ။

ယိမ်းက အလွန်ဆုံး သူ ဖုန်းဆက်မယ်လို့ပဲ တွက်ထားတာ။

“သမီးရေ ဧည့်သည်ဟေ့ ၊ ဒီမှာ မောင်ဩဇာ ရောက်လာတယ်”

မေမေ သတင်းပေးလျှင် ယိမ်းက ဆံပင်လေးတွေသပ်တင်ရင်း
အိပ်ခန်းထဲက ကပိုက်ရုံလေး ထွက်လာသည်။

တီရှပ် မင်းဂွပ်ရောင်အရင့်လေးနှင့် စပန့်

ဘောင်းဘီခပ်ပွပွအရှည်လေးကို ဝတ်ထားပုံက ကလေးဆန်ပြီး

ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေတာမို့ ဇေဩ အားမနာနိုင်ဘဲ အကြည့်ငေးနှင့် ဆီးကြိုမိသည်။

“ထိုင်ဦးလေ ဇေဩ၊ ရှင်ချက်ချင်းရောက်လာဦးမယ်တောင် မထင်ဘူး”

ယိမ်းက အလိုက်သင့်လေးသာ နှုတ်ဆက်ဧည့်ဝတ်စကားဆို၏ ။

“မောင်ဩဇာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပြန်တွေ့ကြတာ အန်တီတောင်
မသိဘူး၊ ယိမ်းက ပြန်လာတယ်ဆို ပင်ပန်းလို့တဲ့လေ၊ အခန်းထဲဝင်သွားတာပဲ”

“သူ စိတ်အနှောက်အယှက်တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလို့နေမှာ”

ဒေါ်ထားထားနဲ့ တအံ့တသြ မျက်ခုံးပွင့်သွားရကာ

“ဟဲ့ ဟုတ်လား၊ ဘာအနှောင့်အယှက်လဲ သမီး”

“ဇေဩနော် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ အလကား မေမေ၊

ယိမ်းကို သူ စတာ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ဇေဩက မေမေ့ရှေ့မှာတင် ယိမ်းကို မကျေမနပ် နှုပ်ခမ်းလေးချွန်ပြီး
စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“မသိပါဘူးဟယ်၊ မေမေက လန့်သွားတာပဲ၊ မောင်ဩဇာကတော့
အရင်အတိုင်းပဲနော်”

“ကျွန်တော့်ဘက်က အရင်အတိုင်းပဲ အန်တီ၊ ယိမ်းကသာ
ကျွန်တော့်အပေါ် စိမ်းကားတာ၊ သူ အိမ်ပြောင်း သွားတာတောင် အသိမပေး
အကြောင်းမကြားဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကျောက်ကုန်းအိမ် သွားရှာနေတာ”

“ဟုတ်လား၊ အေးကွယ် အန်တီတို့လည်း အစီအစဉ်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ဖြုန်းစားခိုင်းစားကြီး ပြောင်းရွှေ့ကြတာမို့လား၊ သားလေးဝဏ္ဏလည်း
နိုင်ငံခြားထွက်၊ အန်တီကလည်း မကျန်းမမာနဲ့ဆိုတော့ သမီးခမျာ
တစ်ယောက်တည်း ဗျာများနေရှာတာပါ။ ဒါတောင် သမီးသူငယ်ချင်း နက်နက်က
တော်တော်လေး ကူညီရှာတာ၊ သိပ်ကိုစိတ်ကောင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေး”

“နက်နက်ကို သူသိပါတယ် မေမေရဲ့”

“ဘာသိတာလဲ၊ မသိပါဘူး”

“ညနေကပဲ မင်္ဂလာဆောင်မှာ အတူတူထိုင်နေကြတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဘာမှ အတူတူမထိုင်ဘူး၊ လုပ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျား နက်နက်က သူ့ဘာသာ
ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံဘေးမှာ လာကပ်ထိုင်တာ”

“ကဲ ကဲ ငြင်းကြဦး၊ မေမေ အအေးသွားဖျော်မယ်”

“နေပါစေ အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ အောက်ဆင်းမှာ”

ဇေဩက လက်ကာပြရင်း တဆက်တည်းပြော၏။ ယိမ်းက

မျက်လုံးလေးပြူးမိလျက်

“ဟင် ဘယ်သွားဦးမှာလဲ ညကြီးမင်းကြီး”

“ဒီနားက အအေးဆိုင်လေးတင်ပါ၊ အန်တီ ယိမ်းကို

ခဏခေါ်သွားမယ်နော်”

“အေး အေး”

“နေဦး၊ ယိမ်း အဝတ်အစားလဲရဦးမှာ”

“ဒါလေးနဲ့လည်း လှပြီးသားပဲ”

“အို လဲရဦးမှာပေါ့”

ယိမ်းက အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ တီရှပ်ကို မလဲပေမယ့်

စကတ်ထဘီအနီရဲလေး လဲလှယ်သည်။ ချည်သားမှောင်မှောင်လေးကို ချုပ်ထားတဲ့ စကတ်ပါ။

ဆံပင်လေးတစ်ချက်နှစ်ချက်ပြီး၊ နှုတ်ခမ်းလေး ဖွဖွဆိုးရုံလောက်သာ

ပြင်လျက် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးလျင် မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး လှေကားမှ

အတူတူ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူနှင့်အတူ ထွက်မိတာ ယိမ်းစိတ်ထဲ မလုံလှလေ နက်နက်သာ သိရင်

ဘာပြောမလဲ။ အိုလေ ဘာဖြစ်မှာလဲ ယိမ်းတို့ သူငယ်ချင်းပဲ။

ကိုယ့်ဘာသာ အားတင်းမိသည်။ သူက ယိမ်းကို ပြုံးပြုံးငုံငုံ

ချစ်စနိုးကြည့်ကာ

“ယိမ်း ကျွန်တော့်ကို သတိရလား”

“ဘာလို့ သတိရရမှာလဲ”

“ခွဲနေရတဲ့ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ယိမ်းကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးမှ မရှိဘူး၊ အဲဒါကို ယုံရဲ့ လား”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ရင်တုန်ပန်းတုန် အကြည့်လွှဲမိ၏ ။

“ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေခဲ့တယ်”

“ရင်ထဲမှာရှိနေရအောင် ရှင်နဲ့ယိမ်းက ဘာဆိုင်လို့လဲ ဦးဇေဩရဲ့”

“ဟောဗျာ ယိမ်း အဲဒီ လိုမပြောပါနဲ့”

“ယိမ်းတို့က သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“အခု သူငယ်ချင်း မဖြစ်ချင်တော့ဘူး”

သူတောင်းဆိုသံလေးက တခတယ လွှမ်းမတ်နေသည်။ အမှန်မှာ ဒီအချိန်မှာ သိပ်ပျော်ရမှာ ။ တစ်သက်လုံးမှာ အပျော်ဆုံးအချိန်တစ်ခု ဖြစ်ရမှာပါ။

အခုတော့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှသည်။ ယိမ်းသည် မျက်နှာ လေးကို ငုံ့ချထားမိသည်။ ဇေဩရယ် ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောလိုက်ပါနဲ့။

“ရှင် အဲဒီ လို ပေါက်ကရလျှောက်ပြောရင် ရှင်နဲ့ ဘယ်မှမသွားဘူးနော် ဇေဩ”

ယိမ်းက ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။ ယိမ်းတို့ လမ်းလေးမှာ လူရှင်းနေပြီ။ သူကား ပရီဆီက လမ်းထိပ်နားကျကျမှာ ရပ်ထားခဲ့တာ။ ကားဆီလျှောက်ရင်း သူက စကားစလိုက်တာမဟုတ်လား။

သူ တစ်ခုခုဖွင့်ပြောလိုက်မှာ ယိမ်းဘက်က လန့်နေမိသည်။ သူက

ယိမ်းမျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က စူးမ်းဖွေရာတဲ့အကြည့်၊
နားမလည်နိုင်တဲ့အကြည့်။ ပြီးတော့ စိတ်တိုသွားတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေနှင့်ဖြစ်သည်။

သူ နှုတ်ဆိတ်သွားသဖြင့် ယိမ်းက ခြေလှမ်းဆက်သည်။

ကားနားရောက်တော့ သူက ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ယိမ်းဝင်ထိုင်ပြီးလျှင်
သေချာပြန်ပိတ်ပေးသည်။ ပြီးမှ မောင်းသူနေရာသို့ ကွေ့ပတ်လျှောက်သွားသည်။

“အဝေးကြီးမသွားဘူးနော်”

သူ စက်နှိုးလျှင် ယိမ်းက ကြိုပြောထားလိုက်၏ ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိုးချုပ်နေပြီ”

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ရပါတယ်၊ ယိမ်းသဘောပဲ ၊ သွားချင်တဲ့နေရာပြော”

“ဒီနားပဲ ကောင်းပါတယ်၊ Ice Berry ပဲ ထိုင်မယ်”

သူက ဒဂုံစင်တာရှေ့ဘက်က ဆိုင်လေးဆီ မောင်းလာသည်။

အအေးဆိုင်လေးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင်

“ယိမ်း ပေါက်ကရမဟုတ်ဘူး၊ အလေးအနက် စကားတစ်ခွန်းလောက်
ပြောချင်တယ်”

“ဟင့်အင်း မပြောနဲ့”

“ဟာ ဘာစကားမှန်းမသိဘဲ ဘာလို့တားနေတာလဲ”

ယိမ်းရင်ထဲ ရှက်သွေး ဖျန်းခနဲ ထသွား၏ ။ သူက ရယ်ဟဟနှင့်
စချင်တဲ့ပုံလေး။

“ဘာစကားဖြစ်ဖြစ် နားညည်းလို့ပေါ့”

“မညာပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာပြောမှာလဲဆိုတာ ယိမ်း
သိနေလို့မဟုတ်လား”

“ဘာမှမသိဘူး”

“ယိမ်းကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

“ဟင်”

တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ သူ ဖြုန်းခနဲ ဖွင့်ဟလိုက်လျှင် ရင်ထဲ
ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ ခံစားရတာ ကြောင်အမ်းအမ်းလေး မျက်နှာပူသွားမိသည်။

ဖွင့်မပြောစေချင်ဘူးဆိုမှ ဇေဩရယ် ရှင်တော့ ခက်ပါတယ်။

“လာမနောက်နဲ့နော်၊ အဲဒါ နှင်းဆီနက်ကို ပြောရမှာ”

ယိမ်း အမြန်ဆုံး ပုတ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဘာ”

သူက ဒေါသဖြစ်သွားသလို ယိမ်းမျက်နှာနား တိုးကပ်လိုက်သဖြင့်
ရယ်ကျဲကျဲလေး နောက်ဆုတ်ကာ

“နက်နက်က ရှင့်ကို သိပ်သဘောကျနေတယ် ဇေဩရဲ့၊ အဲဒါကို ရှင်
မရိပ်မိဘူးလား”

“ကျွတ် ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သူ့ဘာသာသူ သဘောကျရင်လဲသေလိုက်ပေါ့”

“ဟယ် ရှင် ဘယ်လိုပြောတာလဲ”

“ယိမ်း ကျွန်တော်စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်နဲ့ကွာ”

“ဪ အမှန်အတိုင်းပြောတဲ့ဥစ္စာ”

“သူပုံစံမျိုး တစ်သက်လုံးမကြိုက်ဘူး၊ အဲဒါ ယိမ်း မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်၊ သူလိုမိန်းမမျိုးက စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်လည်း ဘာမှ လှည့်ကြည့်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ယိမ်း ဘယ်လိုမိန်းမနဲ့သွားခင်နေတာလဲ ရဲရဲတင်းတင်းနဲ့ အရှက်မရှိတဲ့ပုံစံကြီးကွာ၊ ကဲတော်ပြီ သူ့အကြောင်းထပ်မပြောနဲ့”

ယိမ်းမှာ မျက်စိပျက်လေး ငြိမ်သွားရပါသည်။ သူက ထပ်မပြောနဲ့ဆိုပေမယ့် ယိမ်းမှာပြောဖို့ တာဝန်ရှိပါသေးသည်။

“နက်နက်က ဇေဩ ထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

“ဆောရီးပဲ ယိမ်း၊ သူ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အကြောင်းမကြားချင်ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဇေဩ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ဘာလို့ဒီလောက်ခါးသီးနေရတာ လဲ”

“သူ ယိမ်းကိုဘာတွေပြောလို့ ယိမ်းက သူ့ဘက်ဒီလောက်ပါနေရတာ လဲ”

နက်နက် ကျေးဇူးတွေက ယိမ်းအပေါ် အများကြီးအကြွေးတင်နေတယ် ဇေဩရယ်၊ ရှင်ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ယိမ်းတို့ မိသားစု ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ရှင်သိရဲ့လား။

တိုးတိတ်သော ယိမ်းအသံလေးကြောင့် ဇေဩက ထပ်မံမတားမြစ်တော့ပါ။ ချစ်သူလေးပြောသမျှ စကားတို့ကို သူ နားထောင်ချင်ပါသည်။

“မောင်လေးဝဏ္ဏက ပထမ ဂျပန်ထွက်ဖို့ပါ၊ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး လူလိမ်ခံလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီ ပိုက်ဆံတွေကို အမေက အိမ်ပေါင်ပြီး စိုက်ပေးထားတာ၊ မေမေ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲသွားမလဲ ဇေဩ တွေးကြည့်စမ်းပါ၊ ယိမ်းလည်း ကျောင်းပြီးခါစ ဘာမှအလုပ်မရှိသေးဘူး၊ အဲဒီ အချိန်မှာ နက်နက်ကဝင်ကူညီတာ၊ သူ့ဒက်ဒီကို ပြောပေးပြီး ဝဏ္ဏ စင်ကာပူမှာ အလုပ်ရအောင် စီစဉ်ပေးတယ်၊ ဝဏ္ဏ

ထွက်သွားပြီးနက်နက်အကြွေးတွေ မဆပ်ရသေးခင် မေမေဆေးရုံတက်ရတယ်။ အမျိုးသမီးရောဂါ ကင်ဆာသဘောမျိုး ဖြစ်သွားတာ၊ ဆေးရုံ သုံးခါလောက် တက်လိုက်ရတယ်”

ယိမ်း တစ်ယောက်ထည်းဆို ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းပက်လက် အားငယ်နေမလဲ။ နက်က ကိုယ်ဖိရင်ဖိ တကယ်ကူညီရှာတာပါ။ ယိမ်းဘေးမှာ သူ တစ်ချိန်လုံးရှိနေခဲ့တယ်။ ဆေးရုံမှာ အတူစောင့်ပေးခဲ့တယ်။ မေမေအတွက် လိုတဲ့သွေးကို ညကြီးသန်းခေါင် သူရှာပေးတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သွေးလှူတယ်။ လိုတဲ့ငွေတွေအားလုံးလည်း စိုက်ထုတ်ကုန်ကျခံထားတယ်။ ယိမ်းက ပင်ပန်းပြီး အိပ်ရာထဲ လဲသွားသေးတယ်။ နက်နက်သာ မရှိခဲ့ရင် တကယ် ဘုန်းဘုန်းလဲမှာပဲ။ သူက ယိမ်းအပေါ် ညီအစ်မရင်းလို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ ယိမ်းအတွက် သူငယ်ချင်းအဆင့်မဟုတ်ဘူး။ ကျေးဇူးရှင်အဆင့်ပါ။ ဒါကြောင့် ဇေဩလည်း ယိမ်းကိုခင်တယ်ဆိုရင် သူ့အပေါ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပေးပါ။ ယိမ်း တောင်းပန်ပါတယ် ဇေဩရယ်နော်

“ဟာကွာ သူ့ကျေးဇူးရှိတာကလည်း ရှိတာပေါ့၊ ယိမ်း ဒီလောက်ကြီး သူ့ဘက် ပါစရာတော့ မလိုပါဘူး၊ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ သူ ကျွန်တော်ကို စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ယိမ်းက နောက်ဆုတ်ပေးရမှာလား၊ ဒါတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး”

“ဇေဩက ယိမ်းကိုမချစ်ဘဲ သူ့ကိုချစ်လိုက်ရင်လည်းရတာ ပဲ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းခလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်ယောက်ျားလေးက ကြာရှည်ငြင်းနိုင်မှာလဲ၊ ယိမ်းတော့ မထင်ပါဘူးနော်”

“ဟာ အဲဒါတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်အချစ်ကို စော်ကားတာပဲ၊ ကျွန်တော်ဘက်က ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါဦး”

“နက်နက်ကလည်း ဇေဩကို ပေါ့ပေါ့ဆဆလေး ချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊

သူ တကယ် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခံစားနေရတာ ၊ သူ့သိက္ခာကိုလည်း ထိခိုက်မှာ ယိမ်းစိုးရိမ်တယ်။ သူလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့မာနနဲ့သူပဲ”

“ဒါဆို သူ့ကိုယ်သူထိန်းလေ၊ သူ့တန်ဖိုး သူသိပေါ့၊ ကျွန်တော် ဘာပြောစရာလိုမလဲ”

“ယိမ်းက နက်နက် စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက်ဆိုရင် ဘာမဆို ပေးဆပ်ကူညီချင်တယ် ဇေဩ၊ သူ တောင်းဆိုတာ ပေးရဲတယ်”

“သူတောင်းဆိုတာက ဘာလဲ၊ ဇေဩရဲ့အချစ်လား ဟား ဟား မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် မနှစ်သက်တာ၊ အချစ်ဆိုတာ ကျားကွက်ရွှေ့သလို ရွှေ့လို့ရတယ်ထင်နေသလား ယိမ်းရယ်၊ အဲဒီ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက် ပြီး လက်လျှော့လိုက်ပါ၊ ရှေ့ဆက်တက်လာရင် ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ နားလည်မှုတွေလွဲချော်ပြီး ပြဿနာ တက်လာလိမ့်မယ်”

သူက တစ်ခါတည်း စကားပိတ်ဆိုရင် မသိမသာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပါသည်။ ယိမ်းလည်း ဇေဩနှင့် ကတောက်ကဆ မဖြစ်ချင်တာ အမှန်။

ချစ်ရသူကို တပါးသူလက်ထည့်ပေးရမှာ ခုကတည်းက ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်နေပြီးသားပါ။ သူ အထင်လွဲ သွားမှာလည်း ကြောက်မိသည်။

ယိမ်းကို နားလည်ပေးပါလား ဇေဩရယ်၊ နားလည်သိတတ်ပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

“ယိမ်းကတော့လေ ဖြစ်နိုင်ရင် ဇေဩ သူ့အပေါ် ပစ်ပစ်ခါခါကြီး မဆက်ဆံစေချင်ဘူး၊ အနည်းဆုံး သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေသဘောလောက်တော့ ခင်မင် လက်ခံပေးသင့်ပါတယ်”

ချိုသာပျော့ပျောင်းစွာ ထပ်မံတောင်းဆိုလိုက်သော ယိမ်းကို သူက

မျက်မှောင်ကြီးကုတ်လျက် စိတ်ပျက်သလို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

ပြီးလျှင် ခေါင်းကိုယမ်းလျက်

“သူပုံစံမှ ကျွန်တော်မကြိုက်တာ၊ ခင်လို့မဖြစ်ဘူး ယိမ်း”

“ခင်တာလောက်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွတ် ယိမ်းရာ ခင်ဗျား တော်တော်ခေါင်းမာနေပါလား၊

အခုလောက်အထိ စကားထဲထည့်ပြောနေရတာ ကိုပဲ ဒီမိန်းမကို ကျွန်တော်
မုန်းနေပြီ၊ ယိမ်းကို သူက အနိုင်ပိုင်းချင်တာ၊ ဒါမျိုး လုံးဝလက်မခံဘူး”

“မမုန်းပါနဲ့၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“စိတ်အနှောက်အယှက် ပေးနေတာလေကွာ၊ ယိမ်း မပြောရရင်
ကျွန်တော် အပြတ်ပြောပစ်လိုက်မယ်”

“ဟယ် အဲဒီ လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ နက်နက် ရှင့်ကိုစိတ်နာသွားဦးမယ်”

“သူစိတ်နာရင် ပိုကောင်းတယ်၊ အရှုတ်ထုပ်ပဲ”

“ဇေဩနော်”

သူမ နည်းနည်း စိတ်တိုလာပါသည်။ သူငယ်ချင်းလိုပင်
မပတ်သက်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့တဆိတ် သူမောက် မာလွန်းပြီ။

“ဘာလဲ၊ ဘာထပ်ပြောဦးမှာလဲ”

“ယိမ်းနဲ့ နက်က ညီအစ်မလိုချစ်တာ၊ ဇေဩ သူ့ကိုပစ်စလက်ခတ်
မပြောပါနဲ့”

“အဲဒါဆို ခင်ဗျားလည်း အဲဒီ ကိစ္စ တော်တော့”

“ဇေဩ သိစေချင်လို့ ရှင်းပြနေတာ”

“မရှင်းပြနဲ့၊ ကျွန်တော်မှ မသိချင်တာ”

“ဇေဩ ဒီလို ခါးသီးနေတာ နက်သာ
သိသွားရင်အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပဲ”

ဇေဩက ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံနှင့် ပခုံးသာတွန့်ပြ၏ ။

“သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ ယိမ်းအသိဆုံးပဲ”

“ကျွန်တော်က သနားရမှာလား”

ဇေဩက ခပ်ရိုရို မေးသည်။ သူ့ဘက်က တန်ဖိုးထား
မြတ်နိုးရသလောက် ယိမ်းဘက်က သူ့ကို တခြားသူဘက် ပုတ်ထုတ်နေတာ
ခံရခက်လှသည်။

ယိမ်းမျက်လုံးထဲ သူ နာနာကျင်ကျင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
ဘယလိုလဲကွာ။ မသိဆိုရှား နိုင်လှချည်လား။ သူမ ဒီလောက်ထိ
ရက်စက်တတ်လိမ့်မည်ဟု သူ တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့မိပါ။

သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ယိမ်းလေးဟာ ကျေးဇူးရှိလို့ နှလုံးသားနှင့်
စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်မတဲ့လား။ ဇေဩ ဒါကိုဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်။ ယိမ်းကို
မချင့်မရဲကြည့်ရင်း လက်ကို တင်းတင်းပိုက်ထားမိသည်။

ချစ်သူလေးအပေါ် အပြစ်မတင်ရက်သောအခါ သူ့ဒေါသတွေ
အကုန်လုံးက ဟိုမိန်းမ နှင်းဆီနက်အပေါ်သာ စုပြုံကျရောက်သွားပါသည်။

တောက်

ငါ့ရှေ့ရောက်လာလို့ကတော့ တွေ့သွားမယ်

အခန်း(၄)

စတင်တွေ့ဆုံစကားပြောခွင့်ရတဲ့အချိန်၊

ချစ်စကားပြောခွင့်ရတဲ့အချိန်မှာ သူတို့နှစ်ဦးသား

ရင်ခုန်ကြည်နူးရမည့်အစားစကားတွေ အခြေအတင် ငြင်းခုန်ပြောဆိုရကာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပြဿနာတက်ရတာ သာ အဖတ်တင်သည်။

ဇေဩရဲ့ကြိတ်မြိုထားရသော တိတ်တခိုးဖီလင်လေးတွေလည်း

တစ်စစီပျောက်ပျက်ကုန်ရသည်။လူဆိုတာ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာတဲ့အခါ ဘာကိုမှန်းမသိ အတော်အောင့်သက်ခံပြင်းရသည်။

ပိုပြီးစိတ်တိုအသည်းယားစရာကောင်းတာက ယိမ်းက သူ့အပေါ်

ငြိတယ်ချင်ပါလျက် နှင်းဆီနက်ကြောင့် အနစ်နာခံနောက်ဆုတ်မည်ဆိုတာပါပဲ။

နှင်းဆီနက်ကသူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ဒီလောက်ထိ ပါဝင်ပတ်သက်

ရှုတ်ထွေးလာနိုင်တာကို သူ အလွန်အံ့ဩခါးသက်မိသည်။

ဒီမိန်းမသာ ယိမ်းအနား မရှိခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

အချစ်ကြောင့် သာယာဆွတ်ပျံ့ နွေးထွေးမှုလေးတွေ နှစ်ဦးသား

ခံစားကြည်နူးကြရမှာ။

အခုတော့ ယိမ်းက သူ့သူငယ်ချင်း နှင်းဆီနက်အပေါ်ပဲ တရားလွန်

စေတနာတွေထားကာ သူ့ဘက်တော့ တချက်မှ ငဲ့မတွေးပေးပါလား။

ယိမ်းကိုပြန်ပို့ဖို့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီးလျှင် လရောင်မရှိသော

ကောင်းကင်မှိုင်းမှိုင်းကို မော့ကြည့်ရင်း ဇေဩဇာ သက်ပြင်းချမိသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ယိမ်းကို ကားပေါ်ပြန်တင်ခေါ်ပြီး တစ်နေရာကို ထွက်သွားလိုက်ချင်သည်။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့စိတ်တွေဟာ ထိန်းချုပ်ဖို့ ခက်လှပါသည်။

အခုလို ကြားလူတစ်ဦး ပေါ်လာတော့ ပို၍ စိတ်ထဲ ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်။ ဒါဟာ သူ မတွေးဖူးတဲ့ ရှုထောင့်ပဲ။ ယိမ်းအနားမှာ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက် ရောက်နေမလားဟုသာ သူ စိတ်ပူတတ်ခဲ့တာ။

သူ့ကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် သူနှင့် ယိမ်းကြား ပြဿနာဖြစ်ရမည်ဟုတစ်ခါမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတာ အမှန်။

ယိမ်းက ကားထဲဆင်းပြီးလျှင် ဝတ်ထားတဲ့တီရှပ်လေးကို သပ်ရပ်အောင် ဆွဲချလိုက်သည်။ အမူအရာလေးက ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ချစ်စရာကောင်းသည်။

ယိမ်း မျက်စောင်းရွယ်လည်း သူချစ်တာပဲ။ ဆံနွယ်လေးတွေ ဖွဖွသပ်တင်တတ်တဲ့ ဟန်ပန်လေးကို ချစ်သည်။

မျက်ခုံးလေးရှုံ့တတ်တာကိုလည်း ချစ်သည်။ စကားသံလေးကိုလည်း ချစ်သည်။ လမ်းလျှောက်လက်လွှဲဟန်လေးကို ချစ်သည်။ တစ်ခုခု စားသောက်တဲ့အခါ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ပိတ်ပြီး အသံမမြည်အောင် အိုက်တင်လေးနှင့် ဝါးတတ်တာကိုလည်း ချစ်သည်။ ယိမ်း ဘာပဲလုပ်လုပ် သူ ချစ်စနိုးဖြစ်ရတာ ချည်းပါပဲ။

အခုတော့ ယိမ်းက သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာမှုမပေးဘဲ နှင်းဆီနက်ဘက် တွန်းပို့သည်။ တကယ်တော့ သူမ ဆုံးဖြတ်ပုံ မှားယွင်းနေတာ သူမသိသင့်သည်။ ဇေဩ ရင်မှာ လေးလံမွန်းကြပ်လာသည်။

“ပြန်တော့လေ”

“ပြန်မှာပါ။ ယိမ်းကို အပေါ်ထိလိုက်ပို့မယ်”

“ရပါတယ်၊ လှေကား မီးလင်းနေတာပဲ”

သူက ထပ်မပြောဘဲ ယိမ်းနားကပ်ကာ အတူလျှောက်လာပါသည်။
အရင်ကလည်း ကျောင်းကားပေါ်က ဆင်းပြီးရင် လမ်းထိပ်ကနေ အိမ်အရောက်
သူပြန်ပို့ပေးတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း မေမေချက်တဲ့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
ဟင်းလျာဆန်းတစ်ချို့ကို သူနှစ်သက်လျှင် ယိမ်းတို့အိမ်မှာပဲ
ထမင်းစားသွားတတ်သည်။

တစ်ခါတလေလည်း ညအထိမပြန်ဘဲ ဝဏ္ဏနှင့် ဂစ်တာခေါက်ရင်း
သီချင်းဆိုတတ်သည်။

ယိမ်းက သူတို့အတွက် လက်ဖက်သုပ် ချဉ်ငန်စပ်လေး သုပ်ပေးရသည်။
သူက ယောက်ျားလေးဖြစ်ပေမယ့် ရှူးရဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကို ကြိုက်တတ်သည်လေ။

ယိမ်းနဲ့ဇေဩက များသောအားဖြင့် အကြိုက်တူကြသည်။ ချစ်ခွင့်ရရင်
စိတ်တူကိုယ်တူ စုံတွဲ ဖြစ်လာမှာပဲဟု ယိမ်းမရဲတရဲ တွေးကြည့်ခဲ့ဖူးတာတွေဟာ
အခုတော့ လွမ်းစရာလေးဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ဒီလိုတွေးခွင့်လေးပင် ယိမ်းမှာ မရှိတော့ဘူးနော်။ သူနှင့်စကားမပြောဘဲ
လှေကားအောက်နားထိ ရောက်လာသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ်စီခံစားချက်မျိုးစုံနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဇေဩက ရင်ထဲ
နင့်နင့်နဲနဲ တစ်မိမိမ် ချစ်ရသူလေးရဲ့ မျက်နှာလှလှကို မခွဲချင်စွာ
ငေးကြည့်နေမိသည်။ ယိမ်းက သူကြည့်နေမှန်းသိပေမယ့် သူ့ကို ပြန်မကြည့်။

ယိမ်း

အရင်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်ဖူးတာ
အကြိမ်တစ်ရာ မကဘူးနော်။ တစ်ခါကြည့်ရင် တစ်ခါရင်ခုန်ခဲ့ဖူးတာ ယိမ်း
ညာနိုင်မလား။ ကျွန်တော့်ကို လွယ်လွယ်လေး စွန့်လွှတ်မှာလား။

ကျွန်တော်ကတော့ ယိမ်းအနား ပြန်ရောက်ဖို့ နေ့ရက်တွေကို တစ်နေ့ချင်း အားတင်းကျော်ဖြတ်လာခဲ့တာပါ။ အရင်နှစ်တွေတုန်းက သူပေါ်လာနိုး တစ်နေ့ချင်း စောင့်စားမျှော်လင့်ခဲ့ရသည်။

ပြန်ဆုံတွေ့ဖို့ ယုံကြည်စွာ တောင်းတခဲ့ရသည်။ အခုတော့ တမ်းတတဲ့အတိုင်း ယိမ်းအနားကို သူ ပြန် ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ယိမ်းအတွက် မဟုတ်ခဲ့ဘူးလေ။

ဇေဩရယ်

ယိမ်းနဲ့နွဲ့မိုက စိတ်ထဲ လှိုက်နွေးလာတာကို ကြိုးစားဥပေက္ခာပြုရင်း လှေကားပေါ် ရှေ့ကနေ စွတ်ပြေးတတ်ခဲ့သည်။ သူလည်း လွှားခနဲ ပါလာသည်။

သူက တစ်ထစ်ကျော်တက်လာတော့ ထောင့်ချိုးတစ်ကွေ့ရောက်တာနှင့် ယိမ်းကို မိသွားပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်က ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့လားကွာ။ ကျွန်တော်တို့ လက်တွဲလိုက်ရင် နှင်းဆီနက်က ဘာပြောမှာ လဲ။ သူဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ နည်းနည်းပါးပါး သတ္တိရှိလိုက်စမ်းပါ။

“ယိမ်း”

“အို”

သူက ယိမ်းအနောက်က လှေကားနံရံကို လက်နှစ်ဖက်လုံး ထောက်ပစ်လိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားသလို ဖြစ်သွားသည်။

ယိမ်း အလန့်တကြား မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားရသည်။
ခြောက်ထပ်တိုက်ရဲ့ လှေကားမှာ ညပိုင်းမို့ အဆင်း အတက် လုပ်တွေလည်း ဘယ်သူမှမရှိပေ။

တိတ်ဆိတ်သော လှေကားခွင်မီးမှိန်မှိန်မှာ သူနှင့်ယိမ်းနှစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ ပြီးတော့ ဒါဟာ ယိမ်း လုံးဝမထင်မှတ်တဲ့

အပြုအမူတစ်ခု။

သူ့မျက်လုံးတွေက ရီဝေဝေနှင့် နူးညံ့ရွန်းရီနေသဖြင့် ရုတ်တရက် နှလုံးသားမှာ တုန်ယင်လှုပ်ခါသွားရသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်”

“ယိမ်းလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်မို့လား၊ အမှန်အတိုင်းဖြေ”

“ဟင့်အင်း”

“မဖြေလည်း ကျွန်တော်သိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ယိမ်းပါးပြင်ကို သူ ဖျက်ခနဲ ရှိုက်မွှေးပစ်လိုက်လျှင် ယိမ်း တအံ့တဩ တုန်လှုပ်သွားလေ သည်။

သူက မြန်ဆန်လွန်းစွာ ယိမ်းပါးပြင်နှစ်ဖက်စလုံးကို ထိကပ်မွှေးရှိုက်ပစ်လိုက်တာလေ။ မချင့်မရဲနှင့် တရှိုက်မက်မက် နမ်းရှိုက်လိုက်ပုံလေး။

ယိမ်း သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဇေဩနော်၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူက အဖြေပေးထားလို့လဲ၊ ယိမ်း အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ် သိလား”

ခြေးလေးဆောင့်ကာ သူမ မကျေမနပ် ပြောမိသည်။ သူက ပြုံးတုံတုံလေးသာ။

“မကျေနပ်ဘူးလား၊ ချစ်လို့ပါ၊ အရမ်းချစ်လို့”

“သွား... သွား၊ ရှင် အခုပြန်တော့၊ ယိမ်း ရှင်နဲ့မခေါ်တော့ဘူး ဒါပဲ”

သူ့ကို ဆောင့်တွန်းပြီး ယိမ်းက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် နောက်တစ်ထပ်ပေါ် ပြေးတက်သွားလေသည်။ ယိမ်း နှလုံးသားတွေ ပေါက်ကွဲတော့မလို

ဆူညံမြည်ဟီးနေသည်။ သူ့ကို ဒေါသလည်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုကြောင့်များ ဒီလောက်အတင့်ရဲပါလိမ့်။ အခုနပဲ သေချာရှင်းပြ
တောင်းပန်ထားပြီးသား။ ကြည့်စမ်း သူက ယိမ်းစကားကို
အရေးမလုပ်တဲ့သဘောပေါ့။

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာနော်။

ပါးပြင်လေးကိုပွတ်ရင် ယိမ်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မိသော်လည်း။
ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ သူကပေါ့ပါးသော ခြေသံ လေးနှင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။

*